

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

โอบทะเลไว้
ด้วยใจรัก
เด็กทะเล

ໂອບທະເລໄວ້ດ້ວຍໄອຣັກ
ເດີກທະເລ

"นายหัวไม่คิดหรือคะ ว่าเราต่างกันมากเกินไป"
"แม่เหล็กต้องต่างขั้วไข่ม้อย นลิน มันถึงจะดึงดูดเข้าหากัน"

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจ กลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุขสดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

เมื่อนึกถึงสถานที่ที่โรแมนติกและมีบรรยากาศชวนให้ใจเต้นตึกตัก นักอ่านหลายๆ ท่านคงนึกถึงชายหาดสวยๆ น้ำทะเลใสๆ กับสายลมเย็นสบายที่พัดโชยมา 'โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก' เป็นนิยายรักที่ให้บรรยากาศเช่นนั้นค่ะ นี่เป็นเรื่องราวของหนุ่มสาวสามคู่สามสไตล์ซึ่งได้มาพบกันบนเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง และความใกล้ชิดสนิทสนมก็ได้ก่อกำเนิดเป็นความรักที่ทั้งหวาน ทั้งซึ้ง และอบอุ่นชวนให้หัวใจเต้นแรง ทว่าเพียงแค่สารภาพรักออกไปก็ใช้ว่ารักจะสมหวังได้ตั้งใจในทันที เมื่อยังมีฝ่ายที่ลังเลจะตอบรับรักนั้น... งานนี้เราคงต้องมาเอาใจช่วยหนุ่มสาวทั้งสามคู่กันแล้วละค่ะว่าพวกเขาจะผ่านอุปสรรคในรักครั้งนี้ไปได้อย่างไร ถ้าพร้อมแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปแล้วลุ้นไปพร้อมๆ กันเลยค่ะ

ประวัตินักเขียน

เด็กทะเล

เด็กทะเลเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก พออ่านมากๆ เข้าก็เริ่มอยากเขียน เลยเริ่มเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกตอนอยู่ ม.ต้น จากนั้นก็เขียนมาเรื่อยๆ ทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาว เขียนให้เพื่อนๆ อ่าน แรกที่เริ่มเขียนคือใช้ลายมือตัวเอง เขียนในสมุด จากนั้นก็มาเริ่มใช้พิมพ์ดีดแต่งนิยาย พอเรียนปริญญาตรีช่วงปีท้ายๆ มีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเองก็แต่งนิยายโดยใช้คอมฯ สมัยนั้นเว็บไซต์พันทิปมีเว็บบอร์ดที่ชื่อถนนนักเขียน ก็เลยเอาผลงานที่ปกติเขียนให้เพื่อนๆ อ่านไปลงไว้ และในที่สุดแจ่มใสก็ติดต่อกันมา

นามปากกา 'เด็กทะเล' เป็นนามปากกาที่ใช้ตอนเรียนมหาวิทยาลัย เพราะตอนนั้นเรียนภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล คณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก็เลยเป็นเด็กทะเลละ ปัจจุบันเรียนจบระดับการศึกษาสูงสุดทางด้านทะเลที่ญี่ปุ่นมาได้หลายปีมากๆ แล้ว แต่ก็ยังคงรักที่จะเป็น 'เด็กทะเล' อยู่เหมือนเดิม

แนะนำตัวละคร

- นภนต์ นายหัวหนุ่มแห่งฟาร์มไข่มุกบนเกาะกลางทะเล เจ้าของร่างสูงเกินกว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป ผมดำตาดำสนิทจุกท้องฟ้ายามคืนเดือนมืด ทำให้ดูมีเสน่ห์น่าค้นหา ปกติภนต์เป็นคนขี้มก แต่อย่าให้ได้ขี้ม เพราะทั้งสาวน้อยสาวใหญ่เป็นต้องยกหัวใจให้โดยไม่รู้ตัว
- นลิน สาวหัวแห่งคณะประมง ตัวเล็กบางแต่แสนสันไม่แพ้ใคร โดยเฉพาะรอยยิ้มหวานๆ ที่แฝงอยู่ในดวงตากกลมโตสีน้ำตาลเข้ม รับกับผมขอสันสีดำสนิทดูทะมัดทะแมง นลินไม่เคยกลัวใคร ไม่เคยยอมแพ้ใคร แต่กลับต้องพ่ายแพ้ให้กับรอยยิ้มอ่อนโยนของใครคนหนึ่งที่มีให้กับเสมอมา
- เตชต์ เด็กหนุ่มผิวคล้ำหน้าคมท่าทางเป็นผู้ใหญ่เกินตัว รูปร่างสูงใหญ่ ผมดำตาดำ เจ้าของรอยยิ้มสวยที่ขโมยใจสาว ๆ หลายคนได้โดยไม่รู้ตัว
- ปาลิตา หญิงสาวร่างบาง ผมสีน้ำตาลเข้มยาวกลางหลังถูกมัดเป็นหางม้า ดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอ่อนช่วยขับให้น่าน่ารักให้ชวนมอง ทำให้เป็นที่หามาของใครหลายคน แต่ปาลิตาก็ไม่เคยสนใจใคร ด้วยเป็นคนค่อนข้างเก็บตัวและไม่ค่อยพูด
- เกตรา ชายหนุ่มผิวเข้มร่างสูงใหญ่ เจ้าของเส้นผมสีดำสนิทตัดสั้นทรงทรงที่ทำให้ใบหน้ายิ่งดูดูมากกว่าปกติ แต่รอยยิ้มขี้เล่นที่แฝงอยู่ในดวงตาคมสีดำก็ช่วยลดทอนความดูดนั่นลง
- สราริน ด้วยรูปร่างสูงโปร่งและใบหน้าสวยเก๋ประกอบกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคมซึ่ง จมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากอ้อมได้รูปสวย จึงไม่แปลกที่สรารินจะกลายเป็นนางแบบสาวที่น่าจับตามอง

•
unkki
1

กลุ่มนิสิตในชุดไปรเวตนั่งระเกะระกะอยู่ริมฟุตปาร์คหน้าป้ายคณะ
กลางถนนสายเล็กหากเป็นถนนสายหลักของมหาวิทยาลัย ร่างโปร่งบาง
ผมซอยสั้นยื่นกอดอกมองไปยังถนนเบื้องหน้าด้วยมดขี้ยวน

"หลบเข้ามานั่งก่อนดีกว่าเว้ย ลิน เอ็งยืนอยู่ตั้งนานแล้วนะ"

เสียงเพื่อนผู้ชายที่นั่งเอื้อระเหยอยู่บนฟุตปาร์คตะโกนบอก คนที่ถูกเรียก
ยังยืนเก๊ก

"กะจะให้เห็นรถเป็นคนแรกเลยหรือไง"

วรัทเพื่อนอีกคนที่นั่งอยู่อีกมุมตะโกนถามต่อ นลินละสายตาจากถนน
หันมองเพื่อน

"ก็มันทำไงได้ไง นัดมารับเจ็ดโมงเช้า ดูเตะเก้าโมงแล้วรอดยังไม่โผล่หว่ามา"

เสียงตอบกลับมาเรียกรอยยิ้มเพื่อน ๆ ได้หลายคน แต่กับหญิงสาว
วัยสามสิบต้นๆ ที่เป็นคนคุมฝึกงานหมวดคิ้วมองหน้าเธออย่างไม่ชอบใจ

"นลิน ทำไมไม่พูดไม่เพราะ ครูก็บอกแล้วว่าโทรไปตามแล้ว รถเขากำลังเช็คเครื่องอยู่ หรือเธออยากให้รถไปเสียกลางทาง แล้วก็เข้ามานั่งข้างใน
ได้แล้วนะ ไปยืนซำส์อยู่กลางถนน เต้ยวรถก็ชนตายหรือ"

หน้าใสก้มลงมองพื้นซ่อนรอยไม่พอใจ ก่อนจะค่อยๆ ลากเท้าเดินมานั่งใกล้ๆ เพื่อน

"ลินเอ๊ย โดนแต่เช้าเลย"

ปาลิตาว่าปนหัวเราะ รู้ดีว่าเพื่อนกับอาจารย์ธันยมนไม่กินเส้นกันมากแต่ไหน จะว่าไปก็อาจเป็นเพราะเพื่อนของเธอที่นิสัยแตกต่างจากอาจารย์สุดซัว นลินเป็นพวกอาการล้นเกินกว่าปกติ ในขณะที่อาจารย์เป็นพวกชอบความสงบนิสัยเรียบร้อย ก็เลยทำให้เข้ากันไม่ได้กระมัง

"ก็โดนประจำละ ไปฝึกงานคราวนี้ไม่รู้จะโดนอะไรบ้าง ตั้งเดือนแน่ะ มีหวังน่วม"

นลินโอดครวญเบาๆ อดมองค้อนไปทางอาจารย์ไม่ได้ ปาลิตากลับหัวเราะ ถึงจะหัวจะแค้นแค้นแค่ไหน เพื่อนเธอก็เป็นผู้หญิงนี่นะ

"ใจไอ้ลิน คราวนี้จะก่อเรื่องอะไร"

วรัทเดินเข้ามานั่งใกล้ๆ ถามอย่างเอ็นดู ไม่ได้เอือมระอา เพราะการก่อเรื่องร้ายๆ แต่ละเรื่องของเธอสาวก็สร้างอารมณ์ขันให้เขาได้เป็นอย่างดี

"ก่ออะไร...เราออกจะเรียบร้อยอย่างกับผ้าพับไว้"

"ในโรงรับจำนำ"

ปาลิตาต่อให้หน้าตาเฉย นลินค้อนขยับ วรัทหัวเราะลั่น

"เออนะ เอ็งก็ผู้หญิงนี่นะ ถึงได้ค้อนสวย จริงๆ น้าลิน ตอนเข้ามาใหม่ๆ นะ ข้าเห็นเอ็งน่ารักที่สุดในรุ่นเลยนะเนี่ย"

วรัทสารภาพความจริง ความจริง...ที่ก็คงอยู่ในใจของหนุ่มๆ หลายๆ คน ความจริงที่ว่าถ้าให้มองแค่หน้าตา ทั้งคิ้วเข้มตาโตของนลินกินขาดผู้หญิงหลายๆ คนในคณะ แต่นิสัยกับท่าทางของนลินก็ทำให้เธอกินขาดจากใครหลายๆ คนเช่นกัน

...ก็ไอ้ท่าทางหัวสุดซัว ไม่กลัวใครนั่นละ ที่ทำเอาใครๆ ต่างกลัว

"โอ้ ยังไงเราก็ค็สวยรูนละ"

เธอเอ่ยอ้างถึงตำแหน่งใหม่ที่เพิ่งได้มาเมื่องานเลี้ยงรับน้องคณะที่ผ่านไปได้สองเดือน ตำแหน่งที่เพื่อนๆ หลายคนช่วยกันให้ ให้...โดยที่ไม่ได้โหวตจากหน้าตา หากโหวตจากพฤติกรรมและวีรกรรมต่างหาก และอีกตำแหน่งที่คนได้รับพยายามจะไม่เอ่ยถึง 'ซีเมารุ่น' ซึ่งเธอได้มาด้วยความสามารถพิเศษที่หลายคนยอมรับ

"อ้อ...แล้วไง สวยรูนเมื่อไหร่จะมีแฟน"

วรัถถามจี้ใจดำเพื่อน นลินทำตาโตมองอย่างแค้นๆ

"เอ็งก็ยังไม่เหมือนกันล่ะวะ กัดจัง"

"ข้าไม่ได้ชื่อนั้น"

วรัถทำเสียงจะเป็นจะตาย หากนลินไม่สนใจ ปาลิตามองอย่างขำๆ รถเมลเล็กที่วิ่งประจำมหาวิทยาลัยคันที่จะพานิสิตไปฝึกงานหนึ่งตะบึงมาแต่ไกล นลินมองรถแล้วหันกลับมามองหน้าเพื่อน

"จะรอดมั้วะเนี่ย วันนี้"

ปาลิตาหันมองสภาพรถที่เข้ามาจอดแล้วอดถอนหายใจไม่ได้ แทนที่ทางมหาวิทยาลัยจะเลือกรถสภาพใหม่มาให้ กลับเป็นรถคันที่โทรมที่สุดกระมังที่มาจอดอยู่ตรงหน้าเธอ

"เอาน่า ถึงไม่ถึงก็รู้เองละ ไปขึ้นรถดีกว่า"

ปาลิตาบอกเพื่อนอย่างปลงตก แล้วคนทั้งหมดก็ทยอยกันเดินขึ้นรถไป

เพื่อนร่วมภาควิชาของนลินมีประมาณสิบห้าคน เป็นหญิงสิบคน ไม่ชายไม่หญิงอีกสองคน เหลือเป็นชายแท้ๆ พอจะให้พึ่งพาอาศัยได้นิดหน่อยอีกสามคน นลินเหลียวมองที่นั่งซึ่งถูกจับจองไปจนหมด สลับกับสบตาเพื่อนสาวแล้วพูดออกมาพร้อมกัน

"ฮึน"

"ก็จึ้นลิ"

"ไม่มานั่งตักไฟหรือจ๊ะ น้องลิน"

เสียงผู้ชายหนึ่งในสามตะโกนแซวมาจากหลังรถ วรรทหันมายิ้มให้ เดินตรงเข้าไปหาเพื่อน ดึงเพื่อนให้ลุกจากที่นั่ง

"ให้สาวๆ นั่งหนอย่น่า สิ่งไหนกราฟ"

"ไอ้เวร ข้าชื่อไตรภพ"

เพื่อนที่ถูกเรียกให้เป็นพระเอกไม่ยอมรับตำแหน่ง วรรทพยักหน้ารับอย่างขอไปที

"เป็นพระเอกไม่ดีหรือไง หรืออยากจะเป็นพิธีกร ตานั่ง"

เขาหันไปสั่งปาลิตา หากเด็กสาวก็หันมามองเพื่อนให้นั่งแทน นลิน ผลักเบาๆ ร่างบางของเพื่อนสาวก็ทรุดลงไปนั่งแทนที่หนุ่มคนนั้น

"แล้วแกละ ลิน" ปาลิตายังหวังเพื่อน

"ไอ้ลินมันแมนจะตาย ตาไม่ต้องหวังมันหรอก"

จิริสิน อีกหนึ่งหนุ่มในสามหนุ่มสามมุมประจำภาควิชาตอบแทนจาก ชั้นบันไดซึ่งใช้เป็นที่นั่งแทนเบาะ รถเริ่มเคลื่อนออกจากที่ด้วยเสียงดังลั่น มหาวิทยาลัย นลินอดน้อยใจไม่ได้

...เพราะบุคลิกอย่างนี้สินะ ที่ถูกมองว่าแมน ว่าแข็งแรง เลย ไม่จำเป็นต้องห่วงใย ไม่จำเป็นต้องปกป้องก็ได้ แต่เธอก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ นี่นะ จะให้อ่อนปวกเปียกเป็นสาวๆ เรียบร้อยน่ารักแบบเพื่อนก็ได้ แบบนั้นมันไม่ใช่เธอ...

นลินยิ้มใสมาดยวนกวนบาทาเพื่อนกลับคืนมาแล้ว

"แต่ยัวจะแย่งไอ้จิ้งนี่ ตาอย่าห่วงเลย นลินชะอย่าง"

"วุ่นไปร้อยกับแปดอย่าง"

จิริสินต่อด้วยสีหน้าเรียบเฉย นลินมองเขม่น ก็ได้แต่มอง เพราะ กับเพื่อนคนนี้ไม่กล้าจะต่อแยะด้วยสักครั้ง

"เดี่ยวแลกกันหนึ่ง"

ปาลิตายังไม่วายกังวล นลินยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจอะไร ลงไปยืนเกาะอยู่ตรงบันไดรถให้ลมเย็นๆ พัดผ่าน หากก็ยืนเก๊กเท่อยู่ได้ไม่นาน เสียงอาจารย์คู่ปรับก็ดังมาจากตอนหน้าของรถ

"นลิน ขึ้นมาข้างบนเดี๋ยวนี้ละ อยากจะตกลงไปตายหรือไง เธอนี้สร้างความเดือดร้อนให้ซะจริงๆ"

นลินพยายามนับหนึ่งถึงร้อย ก็สับสนไม่พอดับความโกรธนี่นา ก็รู้ลืมน่าผิด แต่ทำไมพูดกันตืด ไม่ได้หรือ ทำไมต้องทำท่ากอดอย่างกับเธอ เป็นอะไรสักอย่างที่ไร้ประโยชน์ก่อให้เกิดความวุ่นวายขนาดนั้นด้วย มือใหญ่หลายมือช่วยกันดึงให้ร่างบางๆ เข้าในตัวรถ ไตรภพโยนถุงนอนมาให้

"เอาไปนั่งไป"

นลินรับมาอย่างไม่เกียจคงอน วางลงบนพนักรถแล้วนั่งทับไปอย่างง่ายดาย หลังพิงกับขาปาลิตาอย่างสบายอารมณ์

"ยิ้มหน่อยสิคนสวย"

ปาลิตากระซิบบอกเบาๆ นลินยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้

"อ้อ... ก็ยิ้มสวยดี ยิ้มบ่อยๆ สิ"

วรั้รับลูก คราวนี้ทำเอานลินยิ้มไม่ออก

"ไม่ยิ้มแล้วว๊าย จะนอน" ว่าตัดบทแล้วก็นอนซบบนตักเพื่อนอย่างแสนสบาย

ป้ายแก่ๆ กวารถเก่าๆ จะพาตัวเองมาจอดหน้าอาคารไม้ที่คงเก่าคงแก่ไม่แพ้รถ นิสิตเดินลงจากรถทีละคนด้วยท่าที่อ่อนแรง

"อ๊อ... นี่กว่าจะตายซะแล้ว"

จอมโวยวายประจำรุ่นส่งเสียงขึ้นมาก่อน ซึ่งก็ก่อให้เกิดประกายเขี้ยวจากตาของอาจารย์สาวได้อย่างดี นลินยกมือปิดปากแก้มล้างทำตัวสับสนหลบอยู่

หลังเพื่อน

"เอาของลงจนเข้าห้องพักกันก่อนนะนิสิต ห้องผู้ชายห้องเล็กข้างหน้า ส่วนห้องผู้หญิงห้องใหญ่ล่ะจะ"

ธันยมนบอกกับนิสิต ส่วนตัวเองนั้นจะไปพักที่บ้านพักของเจ้าหน้าที่ศูนย์วิจัยซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับเธอ ที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปอีกประมาณห้าร้อยเมตร

"แล้ววันนี้ต้องทำอะไรอีกหรือเปล่าคะอาจารย์"

เสียงของกัญชิตาถามขึ้น อาจารย์หันมายิ้มให้อย่างใจดี

"วันนี้ยังไม่ต้องจะ พี่หัวหน้าศูนย์ฯ ไม่อยู่ พรุ่งนี้เช้าค่อยพบพี่เขากัน เตี่ยวเอาของเข้าไปเก็บแล้วก็ตามสบายนะจ๊ะ แต่อย่านอนตึกเกินไปนัก พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้า เจอกันเจ็ดโมงนะ"

หญิงสาวหันหาลูกศิษย์ตัวดีที่มักจะก่อเรื่องให้เสมอ หน้าคมผมซอยสั้น เงามองนมหมองฟ้าอย่างไม่รับรู้อะไร

"นลิน นี่เธอฟังครูพูดหรือเปล่า พรุ่งนี้เจ็ดโมงเช้านะ อย่างเธอจะตื่นไหวมั๊ยนี่"

เสียงตูดกุกกักกับที่พูดเมื่อครู่อย่างหน้ามือเป็นหลังเท้า คราวนี้นลินหันขวับมามองจ้องหน้าอาจารย์สาวอย่างไม่ยอมแล้ว วัชรรีบจับบ่าเพื่อนไว้ อย่างปรามๆ นลินหยุดนิ่งสุดลมหายใจเข้าอย่างพยายามระงับอารมณ์

"พรุ่งนี้...ถ้าไม่ตื่น อยากรจะทำอะไรก็ทำ...คะ"

คำหลังแทบจะไม่หลุดออกจากปาก หากไม่มีแรงบีบจากมือเพื่อน ธันยมนเมินไม่มองหน้าคนพูด เดินไปขึ้นรถแล้วบอกให้คนขับไปส่งโดยไม่ได้สนใจลูกศิษย์อีก สาวๆ หลายคนทยอยขึ้นห้องพัก เหลืออยู่แต่นลิน ปาลิตา วรัท จิรสิน และไตรภพ

"ใจเย็นนะ ไอ้ลิน"

วัชรปลดปล่อยมือจากบ่าเพื่อน เอ่ยปลอบอย่างเห็นใจ นลินพยายาม

จะสงบสติอารมณ์อย่างหนัก

"เออ กำลังเอาใจใส่ตั้เย็นอยู่"

เสียงตอบกลับมาพอจะเรียกรอยยิ้มจากเพื่อนได้บ้าง

"สงสัยดวงไม่สมพงศ์กันแหงเลย เอ็งกับอาจารย์ธนะ"

ไทรภพเปรย หลายคนพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"อย่าคิดมากเกินไปวะ ทนๆ หน่อยอีกเทอมเดียวก็จบแล้ว"

จิรสินตบ่าเพื่อนอย่างให้กำลังใจ แล้วเดินผละไปเอาของเข้าไป
เก็บไว้ในห้อง

"พวกเอ็งไปเก็บของกันได้แล้ว เดี่ยวลงมาเจอกัน จะพาไปกินข้าว
ร้านอร่อย"

วรัทสั่ง นลินพยักหน้ารับแแกนๆ อารมณ์เริ่มจะกลับมาคงที่ หันไปช่วย
ปาลิตายกของเดินเข้าบ้านพัก

ตกเย็นเพื่อนๆ ก็แบ่งกันเป็นกลุ่มๆ ตามความชอบใจ ออกไปหาอะไร
กินกันง่ายๆ ไม่ไกลจากศูนย์ฯ นัก หากกลุ่มของนลินอันได้แก่ ตัวเธอเอง
ปาลิตา และวรัท ไปยืนโบกรถอยู่หน้าศูนย์ฯ โดยจะไปกินข้าวริมทะเล
ตามความต้องการของผู้มีอารมณ์สุนทรีย์ ซึ่งก็คือวรัทนั่นเอง

"ไปไหนไอ้ห้อง"

รถกระบะเปิดท้ายจอดเทียบ พี่คนขับเป็นชายหนุ่มหน้าตาคมเข้ม
สมกับเป็นคนใต้ตอนต้นๆ คือประจวบฯ ชะโงกหน้าออกมาถามด้วยรอยยิ้ม
ส่วนคนที่อยู่ข้างๆ ใส่แว่นกันแดดนั่งนิ่งไม่ได้สนใจอะไร นลินส่งรอยยิ้มสไล
เปิดเผยไปให้

"ไปอ่าวมะนาวนะพี่ ผ่านหรือเปล่าคะ"

เสียงใสๆ ถามห้าว หากไม่ลืมหงายตามเพศ เธอไม่เคยคิดจะผิดเพศ
หรือกนะ มีแต่คนอื่นนั่นแหละ ที่พยายามจะยึดเยียดให้เธอผิดเพศอยู่เสมอ

พี่คนขับพยักหน้ารับ

"โตดขึ้นหลังเลยไอ้น้อง"

ทั้งสามคนปีนล้อรถขึ้นไปนั่งบนกระบะหลังอย่างคล่องแคล่ว วรริทยอดมองเพื่อนสาวที่เหมือนไม่ค่อยจะเป็นสาวทั้งคู่ด้วยรอยยิ้มไม่ได้ ทั้งคู่ผมขอยล้นเกือบจะเป็นทรงเดียวกัน หน้าตาก็น่ารักเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เห็นแฟนกันทั้งคู่

นลิน หรือไอ้ลินของเพื่อน ที่ไม่มีแฟนก็เพราะทำทางหัวสุดซี้ของมัน และอีกเหตุผลใหญ่ที่ทำให้หนุ่มๆ ไม่กล้าจีบ ไม่กล้าคิดจะจีบ ก็เพราะบางทีมันออกจะแมนเกินหน้าหนุ่มในขณะเสียด้วยซ้ำ

ส่วนอีกสาว...ปาลิตา เพื่อนคนนี้เป็นคนค่อนข้างเงิบและเก็บตัว รักเสียงเพลง ไม่ค่อยชอบเข้าสังคม แรกๆ ก็มีหนุ่มมาจีบเยอะ หากแล้วก็หายจ้อยเมื่อสาวเจ้าไม่ยอมรดน้ำพรวนดิน ต้นไม้แห่งความรักก็เฉาตายไปตามระเบียบ

เพียงครู่เดียวรถก็มาจอดอยู่หน้าชายหาดของอ่าวมะนาวที่ตั้งอยู่ในเขตทหารของกองบิน 53 คนทั้งสามกระโดดลงจากรถอย่างคล่องแคล่ว แล้วก็ไปยื่นไหว้ขอบคุณอย่างสวยงามอยู่ข้างรถ

"ขอบคุณค่า คุณพี่ใจดี"

เสียงใสๆ ของนลินพอจะจตุรรอยยิ้มตรงมุมปากของชายหนุ่มที่นั่งข้างคนขับได้

"เที่ยวให้สนุกนะน้อง"

พี่คนขับบอกแล้วขับรถตรงไป หนุ่มสาวทั้งสามยืนมองคนใจดีจนลับสายตา หันมองหน้ากันแล้ววิ่งตะลุมไปยังชายหาดชาวสะอาดที่ไม่ค่อยจะมีผู้คนเท่าใดนัก

ชายหาดของอ่าวมะนาวยังสวยสะอาด เนื่องเพราะอยู่ในเขตของทหาร

ก็เลยไม่มีการทิ้งขยะอย่างไม่เป็นที่ บนพื้นชายหาดเต็มไปด้วยเปลือกหอย
ทับทมตัวเล็กๆ ที่ปาลิตาเฝ้าเวียนเก็บมาตุอย่างชื่นชม ส่วนนลินก็วิ่งลงไป
เตะคลื่นอยู่ในทะเลโน่นแล้ว

"หิวข้าวแล้ว ไปหาอะไรกินกันดีกว่า"

เสียงวรักร้องบอกเมื่อแสงของดวงอาทิตย์ที่ลับเหลี่ยมเขาไปเริ่มจาง
นลินวิ่งเข้ามาใกล้พร้อมกับคำพูดทำร้ายจิตใจเพื่อน

"อ้วนแล้วนะเอ็ง"

"ไอ้เวร อย่าพูดความจริงสิวะ"

วรัทมองค้อน ความจริงหุ่นอย่างเขาก็เรียกได้ว่ากำลังดีนะ แบบว่า
ท้วมกำลังดีนะ

"เราก็กินแล้วเหมือนกัน ลิน"

เพื่อนสาวบอก ปล่อยเปลือกหอยในมือคืนสู่ชายหาด ก้าวเดินคู่ไปกับ
นลิน ตามวรัทที่เดินนำลึ่วๆ ไปยังร้านอาหารแล้ว

ฟ้ามืดสนิทแล้ว ริมถนนมีเสาไฟฟ้าตั้งอยู่ห่างๆ หนุ่มสาวสามคน
เดินมาตามถนนอย่างเรื่อยๆ สบายอารมณ์

"อ่อยจ้ง"

เสียงนลินตะโกนดั่งลั่นถนนที่เงียบสงบ ที่ไม่อยากจะบอกความจริงกับ
เพื่อนคือ ตะโกนให้เสียงเป็นเพื่อน ก็ถนนเงียบๆ ที่สองข้างทางยังเป็นเหมือน
ป่าโปร่งๆ และไม่ไกลนักมีภูเขาดั่งตระหง่านเห็นเป็นเงาตะคุ่ม มั่นน่ากลัวน้อย
ชะที่โหนด

"บอกแล้วว่าอ่อย ทั้งอาหารแล้วก็บรรยากาศ"

วรัทรับความดีความชอบ ปาลิตาเดินตามเงียบๆ ทำเพียงแค่อมยิ้ม
โดยไม่พูดอะไร

"ดาวก็สวย" นลินเงยมองดาวพร่างพรายบนท้องฟ้า

"อ้อ... ดาวก็สวย แต่ให้ตีน่าจะมีรถผ่านมาสักคันนะ เราจะได้ โบกกลับศูนย์ฯ ใจ"

วรัทว่า ความจริงแล้วสำหรับเขาสิ่งที่รออยู่หลังอาหารมื้ออร่อยน่าจะเป็น ที่นอนเนื้อนุ่มมากกว่าจะเป็นการเดินทางไกลประมาณสามกิโลเมตรอย่างนี้ นลินผู้ไม่เดือดร้อนกับอะไร เดินไปกระโดดไปอย่างร่าเริงกลางถนน แสงไฟรถ แล่นตรงเข้ามาอย่างช้าๆ แล้วหยุดจอดข้างๆ สาวน้อย

"อ้าว น้องเพิ่งกลับเหรอ"

พี่คนขับรถคนเดิมทักด้วยรอยยิ้มเช่นเคย นลินก็ส่งยิ้มไปให้อย่างดีใจ

"พี่ก็เพิ่งกลับเหมือนกันหรือคะ"

"ใจ เราจะไปไหนล่ะ"

"กลับศูนย์ฯ ครับ" วรัทเสนอหน้าเข้ามาบอก

"งั้นขึ้นเลยน้อง จะไปส่งให้"

พี่ใจดีของนลินร้องบอก นลินชะโงกหน้าเข้ามามองในรถ คนที่นั่งข้างๆ คนขับก็ยังใส่แว่นกันแดดไม่ยอมถอด เธอมองอย่างแปลกใจ

"พี่ๆ พี่คนนั้นเขาตาบอดเหรอ มิน่าล่ะ ไม่ยอมถอดแว่นกันแดด"

เธอกระซิบกับคนขับเบาๆ แต่คนที่ถูกกล่าวถึงก็สะดุ้งด้วยได้ยินชัด ปาลิตารีบดึงเพื่อนให้รีบปีนขึ้นกระบะหลังอย่างรวดเร็ว ด้วยกลัวคนขับ จะเปลี่ยนใจเพราะปากเพื่อน วรัทรีบยกมือไหว้ขอโทษ

"ขอโทษนะครับพี่ เพื่อนผมมันปากไม่ดีนะ ปากมันเป็นอย่างนี้เอง แต่ใจไม่มีอะไรหรอก"

"ไม่เป็นไร เพื่อนพี่ไม่ใช่คนใจแคบ เนอะนายภนต์"

เขาหันไปพยักพยิดกับเพื่อน เสียงถอนหายใจดังมาเบาๆ จากผู้เสียหาย ก่อนจะยกไหล่อย่างปลงตก

"กั๊ตจิงทำอะไรรออยู่ ขึ้นรถเร็ว เสียเวลาพี่เขาน่า"

เสียงตัวตันเหตุตะโกนเร่งมาจากหลังรถ วรัทชักอวยากจะลงไม้ลงมือ

กับเพื่อนซะแล้ว ชายหนุ่มคนขับหัวเราะเบาๆ

"ไปก็ตังขึ้นรถ เพื่อนเร่งแล้วนะ"

"ผมไม่ได้ซื้อนี่พี่"

เขาพยายามจะแก้ตัว ก่อนจะตัดใจรีบกระโดดขึ้นรถไป

"มาฝึกงานที่นี่หรือน้อง"

พี่คนขับถามเมื่อจอดรถลงตรงหน้าศูนย์ฯ

"ครับผม มาฝึกเดือนหนึ่งครับพี่"

"งั้นก็ขอให้สนุกนะ ว่าแต่ห้องพักที่บ้านพักนี้หรือ ระวังตัวหน่อยแล้วกัน
เน้อ"

เสียงเตือนกลัวหัวเราะ

"เก๋ ไปได้แล้ว"

เสียงตุ้ๆ เข้มๆ ของเพื่อนดังชัด พี่คนขับเลยยกมือโบกลา นลิน
ยื่นหน้ามา

"พี่ทำไมดูจังนะ"

"นลิน"

ปาลิตาตั้งเพื่อนมาทางด้านหลัง เอามืออุดปากเพื่อนไว้ เกตรา
หัวเราะลั่นอย่างถูกใจ

"อย่าคิดมากน้อง พี่ไปละ คินนี่นอนให้หลับเน้อ"

เขาร้องบอกแล้วขับรถออกไป ทิ้งปริศนาที่น่าสงสัยไว้ให้หนุ่มสาวที่ยืน
มองตากัน

"เราพูดอะไรผิดเธอ"

นลินหันมาถามเพื่อนอย่างไม่รู้เรื่องอะไร ปาลิตาถอนหายใจแรงๆ
อย่างให้เพื่อนรู้ว่าเหลือจะทนแล้ว

"ลีน แกนะแก ไม่รู้ตัวเอาซะเลย"

ปาลิตาก้าวเดินนำเข้าไปในศูนย์ฯ ผ่านต้นตะเคียนใหญ่ที่อยู่ไม่ห่างจากประตูเท่าใดนัก เธออดหันมองไม่ได้ ที่ลำต้นตะเคียนมีผ้าแพรสีผูกอยู่หลายผืน และข้างหน้าก็มีศาลเล็กๆ ที่ถูกก่อสร้างง่าย ๆ ก้านธูปยังเหลือปักอยู่ในกระถาง สร้างความศรัทธาดีลึที่หน้าหวั่นเกรงขึ้นอีกโข ทั้งสามคนต่างหยุดยั้งดู แล้วก็นั่งมองสบตากัน จากนั้นทั้งหมดก็รีบยกมือไหว้ทำความเคารพ ก่อนจะเดินแทบเป็นวิ่งเข้าไปสมทบกับเพื่อนๆ ที่นั่งกระจัดกระจายอยู่หน้าเรือนพักทันที

"ว่าต่อติ ตา"

นลินเอยหลังจากที่ทรุดลงนั่งบนกระดานหนังสือพิมพ์ที่เอามาปู่นั่งบนพื้นกลางลานหน้าที่พัก ปาลิตาทรุดลงนั่งตามแล้วมองหน้าเพื่อนอย่างแปลกใจ

"ว่าเรื่องอะไร"

"ก็เรื่องที่ว่าค้างหลังจากที่ลงจากรถพี่ใจดีนะสิ ว่าไง เราทำอะไรผิด"

ปาลิตาถอนหายใจมองหน้าสี่ชื่อของเพื่อน แล้วก็หันไปมองสบตาวรรักษ์วัยใกล้เคียงหน้าทีกลับมายังเพื่อนสาว

"ก็ลินนะไปว่าพี่เขา...คนที่ใส่แว่นดำนะ ทั้งที่ว่าเขาตาบอดเอย ดูเอย เขาไม่ตาให้ะตีเท่าไรแล้ว"

"อ้าว...เขาไม่ได้ตาบอดหรือ แล้วที่ดูก็ดูจริงไม่ใช่หรือไง เราว่านะที่ดูคงเพราะตาบอดแหงเลย ตาบอดมองอะไรไม่เห็น ก็เลยอารมณ์เสียง่าย"

เธอบอกว่าเป็นตุเป็นตะ วรทัยันเพื่อนเบาๆ ไปซะที

"เอ็งนะนะ ทีหลังอย่าพูดเลยดีกว่า"

นลินยกไหล่ลั่นแฉ่งบนลานนอกกระดานหนังสือพิมพ์ง่าย ๆ

"ตกลงทีหลังจะเย็บปากไว้ให้สนิท จะไม่พูดเลย เฮ้ย ว่าแต่..."

เธอสปริงตัวลุกนั่งปุบปุับ

"เบาๆ หน่อยก็ได้ กระโดดกระเดกอย่างนี้นี่เล่า อาจารย์ฉันเขาถึง

"ไม่ชอบแกล"

ปาลิตาว่าเพื่อน นลินทำหน้าที่เบือเมื่อได้ยินชื่ออาจารย์คู่ปรับ

"อย่าพูดเลยนำ ว่าแต่ที่เมื่อกี้พี่คนขับพูดนะ เรื่องอะไรเธอที่ว่าให้ระวัง"

"เรื่องอย่างว่าแหงเลย"

เสียงไตรภพดังแทรกมาแล้วทรุดลงนั่งใกล้ๆ จิริสินเดินตามมาสวมทบ

"เรื่องอย่างว่าอะไร" นลินถามอย่างไม่เข้าใจ

"อย่าทะเล้งนะเอ็ง"

วรัทปรัมเพื่อน ไตรภพทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

"ก็เรื่อง...ผีไง"

พอถึงคำสำคัญเขาแก้งทำเสียงต่ำให้ได้บรรยากาศ นลินนั่งมองตาโต
อย่างอยากรู้

"เมื่อกี้พวกแกลไม่อยู่กับ พี่เมฆซีเนียร์เรานะมาหา แกลทำงานอยู่ที่นี้ไง
แกลมาเล่าให้ฟัง"

ไตรภพเล่าอย่างเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน จิริสินนั่งมองนิ่งๆ
อย่างขำๆ

"แล้วไงอีกไต่วาย"

นลินถามอย่างตื่นเต้นไปด้วย หากก็ยังไม่วายแก้งเรียกชื่อเพื่อนผิดๆ

"พอเลยไอ้รินน้ำ ไม่เล่าแล้วเว้ย"

เพื่อนท่างอน นลินหัวเราะลั่น

"หัวก็ยังไม่ลั่น ทำไมเจิน้อยแล้ววะ จะเล่าไม่เล่า"

แล้วไตรภพก็ทนความอยากเล่าไว้ไม่ไหว เริ่มเปิดปากพูดอีกครั้ง

"พี่เมฆเขาบอกว่าที่นี้ละเฮี้ยนมาก โดยเฉพาะนี้เลย เจ้าแม่ตะเคียนทอง"

เขาพยักหน้าไปทางต้นไม้ใหญ่ แล้วยังยกมือไหว้อย่างเคารพด้วย

"แล้วไงอีก"

"เขาบอกนะ วันดีคืนดีก็จะมีผู้หญิงสาวใส่ชุดไทยเดินออกมาจาก

ต้นตะเคียน"

"สวยมั๊ย" วรริทถามอย่างทีสงสัย

"สวยว่ะ เขาบอกว่าสวย"

"แล้วไงอีก แค่นี้เหร"

ปาลิตาถามขึ้นมาบ้าง ไตรภพรู้สึกเสียหน้ายิ่งนัก จึงพยายามจะค้นหาเรื่องมาเขย่าขวัญเพื่อนให้มากขึ้น โดยไม่ทันสังเกตถึงความเจ็บแบบผิดปกติของขาใจประจำภาควิชา

"พี่เขาบอกนะ ที่บ้านพักพี่เขานะมีเสาดกน้ำมันอยู่กลางบ้านด้วย แล้วตอนกลางคืนบ้านก็จะลั่นเหมือนมีใครมาเขย่า บางทีก็มีเสียงของปาเข้ามาที่ตัวบ้าน ที่หน้าต่าง..."

"แกไปทำอะไรให้ชาวบ้านเขาเกลียดหรือเปล่า คนเขาเลยมาข้างของเอา"

วรริทขัดคออย่างไม่เชื่อถือ ไตรภพมองเขม่น

"ไม่เชื่ออย่างลบลู่ณะเว้ย แล้วอีกอย่างทีพี่เขาบอกได้ยินทุกคืนเลยคือเสียงผู้หญิงร้องไห้ พี่เขาก็เลยต้องกินเหล้าให้เมาแล้วหลับไปเอง ไม่งั้นนอนไม่ได้เหรอก"

"หาเรื่องกินเหล้าละสิไม่วา"

ปาลิตาว่ากลัวหัวเราะ ไม่ได้เชื่อถือเท่าไร เธอเหลียวมองเพื่อนสาว นลินนั่งเจ็บผิดปกติ หน้าใสๆ ออกจะซีดขาวกว่าทุกครั้ง เธอมองอย่างประหลาดใจขยับปากจะถาม หากเสียงของไตรภพก็ตั้งขึ้นเขย่าขวัญเพื่อนก่อน

"เออ ไม่เชื่อก็อย่าเชื่อ พี่เขาเล่าอีกนะเว้ย ที่บ้านพักนี่นะ"

เสียงของไตรภพทำเอาเพื่อนทุกคนหันมองตัวเรือนพักที่ก่อสร้างด้วยไม้ อายุเกือบร้อยปีเป็นตาเดียวกัน

"เฮ้ย ไตร หยุคเถอะ"

เสียงใครบางคนปรามขึ้นเบาๆ หากไตรภพติดลมบนเสียแล้ว

"ยามของทีนี่นะ เคยมานั่งเฝ้ายามอยู่ตรงบันไดหน้าบ้านนี่ละ แล้ว

อยู่ๆ ก็วูบไปเลย ตื่นเข้ามาอีกที ไม่รู้ว่าตัวเองมานอนกลิ้งอยู่หน้าบ้านได้อย่างไร แล้วมีอีกนะ จำสะพานขาวๆ ที่เชื่อมระหว่างที่นี้กับศูนย์ฯ ทางด้านหน้าได้มั๊ย"

"อ้อ จำได้ เป็นสะพานข้ามคลองไผ่มั๊ย"

วรัทพักษ์หน้ารับ ลมรอบๆ เริ่มแรงจนคนที่แขนซักจะลุกตั้ง

"อ้อ...ตรงนั้นละ ซีเนียร์เราอีกกลุ่มที่เคยมาฝึกงานที่นี้แหละ เขาเดินไปส่งเพื่อน ก็ไปกันหลายคนนะนะ ตอนไปก็ดีกแล้ว ตอนหาไปก็ไม่มีอะไรหรอก แต่ตอนขาหลับนี่ดี พวกเอ็งรู้จักพี่เอ้ไผ่มั๊ย พี่เอ้มันละมองลงไปเ็นคลองที่มีเรือจอดลอยอยู่ พี่แกเห็นอะ"

"เห็นอะไร"

"เห็นคนนั่งอยู่ในเรือ...พวกเอ็งคิดดูดี เกือบเที่ยงคืนแล้วนะเว้ย ใครจะมานั่งอยู่ในเรือ ยัง...แค่นั้นยังไม่พอ พี่กตที่เดินไปด้วยกันมองไปอีกทาง เห็นเงาขาวๆ นั่งห้อยขาอยู่บนราวสะพาน แล้วหลังจากนั้นก็ต่างคนต่างวิ่งเลย พอตอนเช้าพี่เขาก็กี่มาถามยาม ถึงได้รู้ว่าเมื่อก่อนแถวนี้ละ เป็นสุสานเป็นป่าช้ามาก่อน นี่ถ้าไม่ใช่สถานที่ราชการมีหวังเฮี้ยนยิ่งกว่านี้อีก"

ไทรภพมองเพื่อนๆ แล้วยิ้มออกมา เมื่อเห็นอาการขนลุกตั้งของเพื่อนที่นั่งฟัง

"โอ้เอ๊ย...แค่นี้เองหรือวะ"

วรัทกัณฑ์พุดออกมา ปาติตามองนลินอย่างเป็นห่วง เพื่อนนั่งก้มหน้าอยู่นานแล้ว เธอเอื้อมไปแตะมือเพื่อน มือนี้มๆ เย็นเฉียบ

"ลีน แกเป็นอะไรหรือเปล่า"

หัวที่ปักคลุมด้วยผมยุ่งๆ ส่ายปฏิสถ

"แน่ใจนะ"

คราวนี้เปลี่ยนมาเป็นพักษณ์หน้ารับแทน ปาติดาเลยหันไปจ้องคนที่ยังจะเล่าเรื่องเขย่าขวัญเพื่อนต่อ

"ยังเว้ย ยังไม่หมด ในห้องพักผู้หญิงนะ...เฮ้ย"

ไตรภพร้องอุทานเมื่ออยู่ๆ นลินก็ลุกยืนพรวด ส่วนเพื่อนคนอื่นๆ ก็สะดุ้งสุดตัว

"ลิน เอ็งเป็นอะไร" วร็ทร้องถามอย่างตกใจ

"พอ เลิกแล้วไปนอนได้แล้ว"

นลินพูดหัวงๆ พยายามจะข่มความกลัวให้มิด จิรสินมองเพื่อนแล้วแอบยิ้ม

...ไอ้ลินกลัวซะจนเสียงสั่น แต่ดันพยายามทำว่าข้าไม่กลัว ก็มีมุมน่ารักเหมือนกันนี้หว่า

ส่วนไตรภพหัวเราะลั่นอย่างไม่เกรงใจเพื่อน

"เอ็งกลัวหรือวะ ลิน โธ่ นี่กว่าจะแน่ เอน่า ฟังเรื่องนี้ให้จบก่อน ในห้องพักผู้หญิงนะเว้ย เห็นมัยว่ามีพัคลมเพดานอยู่ นั่นละ เขาเล่ากันว่ามีคนมาผูก...เฮ้ย ไอ้ลิน!"

ไตรภพอุทาน เมื่อนลินหันไปคว้าจอบของคนงานที่วางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาถือกระชับมันไว้ในมือ พร้อมกับยกขึ้นสูงอย่างเตรียมพร้อมที่จะพาดลงไปบนหัวเขาได้ทุกเมื่อ วร็ทรีบยึดแขนเพื่อนไว้มัน

"ใจเย็น ไอ้ลิน ใจเย็น พุทโธ่ ท่องพุทโธ่ นับหนึ่งถึงพันเลย"

วร็ทพูดปลอบ ส่วนปาลิตาช่วยปลดอาวุธออกจากมือเพื่อน จิรสินรีบดึงไตรภพหลบไปอีกทาง หากตัวต้นเรื่องยังไม่วายหันมาแซว

"คืนนี้เวลานอนอย่าลืมมองที่พัคลมหน้า"

จิรสินยกมือขึ้นอุดปากเพื่อนไว้แน่น แล้วลากตัวคนปากดีให้ลับหายไปจากสายตาอาฆาตของนลิน วร็ทปล่อยมือเพื่อนลง มองหน้าใสที่ยังซีดอยู่ แล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

"กลัวแล้วทำไมไม่บอก"

นลินพูดไม่ออก เอื้อมมือไปเกาะปาลิตาแน่น

"ก็นึกว่ามันจะเล่านิดเดียว"

เสียงแก้ตัวอ่อยๆ ดังมา ปาลิตาหัวเราะ ส่งจอบอันที่ใหญ่ทั้งหนักให้วรัทถือไว้ แล้วเดินจูงมือลินตรงไปยังห้องพัก

"ตา คีนนี้...จะโผล่มามั๊ย"

เสียงนลินถามอย่างไม่มั่นใจก่อนจะก้าวเข้าห้องนอน ซึ่งตอนนี้เพื่อนคนอื่นๆ ก็เข้านอนกันหมดแล้ว ปาลิตาหัวเราะ ขยี้ผมเพื่อนอย่างอดใจไม่ไหว

"เดี๋ยวจะสอนสวดมนต์บทขลังนะ เขาว่ากันผีชะงัดเลย แล้วคีนนี่นลินจะฝันดีที่สุด เราสัญญา"

เช้าตรู่ นิสิตที่มาฝึกงานทุกคนมายืนรออาจารย์ผู้คุมฝึกงานอยู่หน้าอาคารที่พัก นลินหันหน้าตาฟ่องใสยืนอยู่เคียงข้างปาลิตา ส่วนไตรภพนั่งหลับพิงจिरลินอยู่ข้างๆ บันได

"เมื่อคีนนอนไม่หลับหรือไง"

นลินถามเพื่อนด้วยสีหน้ากวน กลับเป็นตัวแสบประจำภาควิชาตามเดิม จिरลินมองหน้ากวนๆ แล้วอดขำไม่ได้ เมื่อวานนลินหมดท่าเลยจริงๆ นั่นล่ะ นลินมองหน้าที่กั้นหัวเราะของเพื่อนอย่างไม่พอใจ

"ขำอะไรนายจิ"

"ขำคนกลัวผี"

เขาบอกหน้าตาเฉย นลินทำท่าจะเข้ามากระชากคอเสื้อเพื่อนให้ได้ หากไม่ติดมือเหนียวๆ ของปาลิตาที่ยึดไว้มัน

"นายจิ"

"ไม่ได้ขำแกล ไอ้ลิน ขำไอ้ไตรมัน เมื่อคีน...เจอชะ"

"เจออะไรหรือ"

นลินเข้ามาถามอย่างอยากรู้ วรัทส่ายหัวอย่างระอาเพื่อน

"ไม่กลัวแล้วหรือไงฮิ ถึงอยากฟัง"

"ก็เข้าแล้วไง มันสว่าง...ไม่น่ากลัวเท่าไร"

เสียงนลินตอบกลับมาพร้อมรอยยิ้มประจวบ

"เมื่อคืน นายนี้มันนอนดิ้นทั้งคืน แล้วก็ละเมอว่าใครก็ไม่รู้นอนทับอกมัน"

จิรสินเอ่ยปากเล่า ไตรภพรีบลืมตามมาเล่าต่อทันทีอย่างออกท่าออกทาง

"อ้อ เป็นเงาต่าง ใหญ่ๆ นะ มานอนทับอยู่บนนี้เลย ไอ้เราก็คพยายามดิ้น พยายามจะเรียกพวกนี้ เราว่าเราตะโกนไปแล้วนะ แต่มันไม่ออกจากคอกเลย"

"จริงๆ นะ" นลินถามอย่างสนใจ

"จริงดิ ไม่เชื่อก็ลองไปนอนที่ห้องตุลิตี เผื่อจะได้เจอบ้าง"

ไตรภพพูดหน้าตาเฉย นลินสะบัดหน้าค้อนขวับ

"ไอ้บ้า"

เธอล้ำแล้วเดินจากมา พร้อมๆ กับเสียงหัวเราะตามหลังของพวกเขา

•
unk
2

"เดี๋ยวแบ่งกันเป็นห้ากลุ่มนะ นิสิต กลุ่มละสามคน แล้วเราจะแบ่งงานกันทำ"

อาจารย์ธัญมนบอก ซึ่งการแบ่งกลุ่มก็ทำได้ไม่ยากนัก กลุ่มของนลินก็ได้แก่ นลิน ปาลิตา และวรัท

"เอานั่น พี่กานต์หัวหน้าศูนย์ฯ มาแล้ว อย่าทำมารยาทแยงๆ ออกไปให้เสียชื่อคณะเสียชื่อมหาวิทยาลัยนะ"

อาจารย์สาวส่าทับเฉพาะเจาะจงไปที่ใครบางคนซึ่งนั่งทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ อยู่ หญิงสาวมองค้อนลูกศิษย์ที่ไม่ค่อยจะถูกชะตาด้วย แล้วหันไปยิ้มรับชายวัยเลยสี่สิบมานิดๆ ที่เพิ่งเดินเข้ามา เขาส่งยิ้มทักทายนิสิตรุ่นน้อง

"สวัสดิ์นี่น้องๆ เมื่อคืนนอนหลับกันดีหรือเปล่า"

เสียงตอบรับดังแข่งกัน กานต์ยิ้มรับ

"ปีนี้มากันเยอะดีนะ สงสัยจะมึนงานมาให้ไม่พอซะแล้วสิ นี่แบ่งกลุ่มกันแล้วใช่ไหม กลุ่มแรกก็ไปลอกเลนที่บ่อกุงนะ อาทิตย์หน้าจะลงกุง แล้วอีกกลุ่มก็ให้อาหารปลากะพง ต้องไปเอาปลาเบ็ดที่สะพานปลาแต่เช้า กลุ่มที่สามชัคอวน... อวนเรามีเยอะ แล้วเพรียงก็เกาะอยู่เพียบ ชัคเพลินแน"

น้องๆ กลุ่มที่สี่วิเคราะห์น้ำ ฝีกวิเคราะห์น้ำละนะ วิเคราะห์น้ำในคลอง
ด้านหลังศูนย์ฯ นั้นละ ส่วนกลุ่มสุดท้ายสนุกหน่อย ออกไปที่กระซังเลี้ยงปลา
ในทะเล ใกล้เคียง กับเกาะหลักนะ เอาละ ตกลงกันเองนะว่าจะอยู่กลุ่มอะไร
เดี๋ยวอีกสิบนาทีที่จะกลับมาเอาคำตอบ"

งานตั้งสำนักงานเสร็จก็เดินไปยังห้องทำงานที่อยู่ใกล้ๆ กับเรือนพัก
โดยมีอาจารย์ธันยมนเดินตามไปด้วย ทิ้งให้เหล่านิสิตฝึกงานตกลงลำดับ
การทำงานกันเอง

ผลสรุปของการจับสลาก กลุ่มของนลินได้ไปยังกระซังปลาของศูนย์ฯ
คนทั้งสามเดินไปหยิบเสื้อชูชีพ แล้วไปขึ้นรถของศูนย์ฯ ที่มีเจ้าหน้าที่รออยู่
เรียบร้อยแล้ว

"มีใครเมาเรือหรือเปล่าน้อง"

พี่เจ้าหน้าที่ถามอย่างอารมณ์ดี นิสิตทั้งสามส่ายหน้าอย่างหนักแน่น

"ไม่เลยคะพี่ ทุกคนคอแข็งมากเลยคะ ไม่เมาง่าย ๆ แน่"

คำตอบของนลินเรียกเสียงหัวเราะจากพี่เจ้าหน้าที่ศูนย์ฯ ได้เป็นอย่างดี

"งั้นก็กระโดดขึ้นรถเลย เราจะไปลงเรือในเขตของทหารนะ นั่งแล้ว
เกาะดีๆ ละ พี่ชอบชิง"

"ครับผม เหาะไปเลยพี่"

นิสิตหนุ่มสาวรับคำด้วยเสียงหัวเราะ รถแล่นออกอย่างรวดเร็วตามคำขู่

เรือลำเล็กวิ่งตัดคลื่นออกไปยังทะเลกว้าง เกาะเล็กๆ ตั้งอยู่ไม่ห่างนัก
หนุ่มสาวสามคนมองรอบข้างอย่างตื่นตาตื่นใจ

"พี่ นั่นอะไรนะ"

คนช่างซักสะกิดถามพี่คนขับเรือ ขณะที่เรือลำเล็กแล่นผ่านสิ่งก่อสร้าง
ที่คล้ายห้องเล็กๆ แต่ตั้งสูงขึ้นไปจากพื้นน้ำทะเลค่อนข้างมาก และจากห้องนั้น

ก็มีที่ที่ใหญ่ๆ ต่อลงมายังพื้นทะเลด้วย

"ลั้วม ทำไม น้องปวดท้องหรือ ไม่ต้องห่วง ที่กระซังเรามีห้องน้ำ"

กล้า เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของศูนย์ฯ ตอบด้วยเสียงหัวเราะ นลินยิ้มแหย่ส่งมาให้ สงบปากสงบคำได้พักเดียว เรื่องก็จืดเทียบบ้านกลางน้ำที่สร้างเป็นเหมือนกระท่อมหลังเล็กๆ กลางทะเล วัรท์ก้าวขึ้นไปยืนก่อน แล้วทำเทีย่นมือมาหมายจะให้สาว ๆ จับพุงตัวขึ้น หากสองสาวก็เมินมือเขาอย่างไม่มีโยติ กระโดดขึ้นจากเรือเองอย่างคล่องแคล่ว วัรท์ก้มมองมือตัวเองแล้วยักไหล่ ไม่ได้สนใจอะไรมากมาย หันมองเพื่อน ๆ ก็เห็นนลินโอดแล่นไปยังสะพานแคบๆ ที่ต่อยื่นออกไปจากตัวบ้าน ช่างๆ สะพานมีตาข่ายสีเขียวที่ถูกเย็บเป็นกระซังขนาดใหญ่สำหรับเลี้ยงปลาแขวนอยู่หลายกระซัง นลินลงไปทุตนั่งอยู่บนสะพานไม้ ก้มหน้าลงมองพื้นน้ำสีเขียวเข้มจนตัวเกือบจะตกลงไปในน้ำทะเล

"กระซังนี้เลี้ยงปลาอะไรคะพี่"

เธอเงยหน้าขึ้นถามเจ้าหน้าที่บนกระซังที่เดินเข้ามาหวังจะต่อว่าสาวน้อยที่อยู่ๆ ก็วิ่งมาเล่นเสียแล้ว หากพอเห็นรอยยิ้มสดใสของเด็กสาวก็พลอยยิ้มตามไปด้วยไม่ได้

"กระซังนี้เลี้ยงปลาเก่าน้อง เตียวอย่าเพิ่งซักอะไรต่อ ไปรวมกลุ่มตรงโน้นก่อน พี่จะได้แนะนำงาน"

เทพ เจ้าหน้าที่อีกคนรีบขัดคอ เมื่อเห็นสาวน้อยยังมีคำถามมาเตรียมรออยู่อีกมากมาย นลินยิ้มเขิน ยอมเดินตามพี่เจ้าหน้าที่กลับไปยังส่วนบัญชาการของกระซังปลาแต่โดยดี

"งานหลักก็ให้อาหารปลาในกระซังนะน้อง เตรียมอาหารก่อนเลย โน่น เอาปลาเบ็ดนั้นมาหั่น"

เทพชี้ไปยังกองปลาหลังเขียวที่ถูกแช่เย็นจนแข็ง ซึ่งเป็นปลาที่พวกเธอ

แบกมาจากศูนย์ฯ นั่นเอง ปลาเบ็ดที่เอ่ยถึงก็คือปลาลากชนิดที่ไม่ได้ขนาดตามตลาดต้องการ แต่ดันติดขึ้นมากับบอวนลากของชาวประมง ซึ่งปลาเหล่านี้โดยมากจะนำไปเป็นอาหารเบ็ดอาหารไก่ ก็เลยถูกเรียกรวมๆ ว่าปลาเบ็ดปลาไก่ แต่ก็มีบางที่เช่นกัน ที่จะถูกนำไปเข้าโรงงานทำเป็นลูกชิ้นปลาออกมาขาย

"หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ นะน้อง เสร็จแล้วก็เอาไปซัง ไปดูในสมุดที่เขาจดไว้ นั่นละ ว่ากระชังหนึ่งให้ปลากี่โล อ้อ ต้องดูด้วยนะว่ากระชังไหนให้ปลาเบ็ด กระชังไหนให้อาหารเม็ด"

"ทำการทดลองอยู่หรือคะ"

ปาลิตาถามอย่างสนใจ เทพพยักหน้ารับ

"ดูการเจริญเติบโตนะ ดูว่าอันไหนมันทำให้ปลาเจริญเติบโตดี เขาเรียกว่าอะไร..."

"อัตราแลกเปลี่ยนคะ" นลินช่วยตอบ

"นั่นละ ไปแยกย้ายกันทำงานได้ มีอะไรก็ถามพี่หรือถามกล้าก็ได้นะ"

"ครับผม"

ทั้งสามคนตอบรับพร้อมเพรียง เทพเดินเข้าไปนอนฟังเพลงต่อในห้องห้องเดียวของกระท่อมกลางทะเลนี้ ซึ่งจะเรียกเป็นห้องสารพัดประโยชน์ก็ว่าได้ เพราะเป็นตั้งแต่ห้องครัวจนถึงห้องนอน

วรที่รับหน้าที่เป็นมือมิดหั่นปลา ส่วนนลินรับหน้าที่เป็นคนแกะปลา มาวางเรียงให้เพื่อนหั่น ปาลิตาเป็นคนรวบเอาเนื้อปลาที่ถูกหั่นแล้วใส่ถังเตรียมจะยกไปให้เจ้าปลาตัวใหญ่ที่ว่ายรอในกระชัง ทั้งหมดทำงานด้วยความสนุกสนาน ไม่ได้สนใจกับกลิ่นคาวของปลาที่ค่อนข้างแรงเลย

เลยเที่ยงไปเพียงนิดเดียว งานหลักบนกระชังก็เสร็จสิ้น พี่ๆ ที่กระชังหุงข้าวทำกับข้าวไว้รอนิสัยฝึกงานทั้งสามเรียบร้อย

"มีปลากะพงทอดด้วย ตัวเมื่อกี้หรือปลาพี่ ที่มาว่าๆ อยู่บนผิวน้ำนั่นะคะ"

นลินถามหลังจากชะโงกหน้าดูกับข้าวที่วางเรียงหอมνάกิน
"ตัวนั้นล่ะ ไกลจะตายแล้ว เลยช่วยสงเคราะห์หน่อย"

กล้าตอบหน้าตาเฉย นลินทรุดลงนั่งขัดสมาธิบนพื้หน้าอย่างทะมัดทะแมง
เพื่อน ๆ พากันนั่งตาม เทพตักข้าวส่งให้ห้อง ๆ

"แล้วนี่หอยแมลงภู่ที่กระชังนี้หรือครับ"

วรัทถามถึงหอยแมลงภู่ต้มหม้อใหญ่ เมื่อครู่ยังแอบไปยกพวงหอย
ที่ถูกผูกแขวนอยู่บนสะพานแคบนั้นดูด้วยความอยากกินกับนลินอยู่เลย
พอมาถึงก็ได้กินสมใจ

"ก็นั่นล่ะ"

"เมื่อกี้เห็นเพรียงเกาะเยอะเหมือนกันนะคะ"

"ปีนเพรียงเยอะหน่อย หอยเลยไม่ค่อยโต แต่ปกติเพรียงไม่เยอะอย่างนี้
หรอกนะ"

เทพเล่าอย่างอารมณ์ดี แล้วเริ่มลงมือกินข้าวกลางวัน โดยมีเด็ก ๆ
ร่วมวงด้วยอย่างไม่เคอะเขิน

"ปกติพื้นอนค้ำงที่นี้ทุกวันหรือคะ"

"ไม่หรอก ผลัดกันแล้วแต่ใครเป็นเวร"

"แล้วหน้าพายุดองนอนใฝ่้ามัยพี" นลินถามอย่างสงสัย

"ไม่ต้อง พายุมากก็หลบขึ้นฝั่งหมด"

"อ้าว... แล้วพวกปลาพวกหอยล่ะพี"

"ก็ต้องปล่อยนะสิ หน้าพายุออกเรือยังไม่ได้เลยห้อง"

"แล้วไม่มีใครมาขโมยหรือพี"

"โดยปกติไม่มีนะ"

"แล้วโดยไม่ปกติล่ะพี"

ตัวเจ้าปัญหาก็ยังหาปัญหาถามจนได้ เทพหัวเราะ

"ถ้าโดยปกติไม่มี โดยไม่ปกติก็ต้องมีสิ"

นลินพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ หลังจากอาหารมีอันนั้น นิลิตทั้งสาม ก็อุทิศตัวช่วยล้างถ้วยล้างชาม ซึ่งวิธีการล้างก็ไม่ยากเท่าไรหรอก นอกเสียจากว่า น้ำจืดมีน้อยต้องขนมาจากบนฝั่ง เลยต้องล้างชั้นแรกและชั้นที่สองในน้ำทะเล แล้วชั้นสุดท้ายค่อยใช้น้ำเปล่าล้างกลั้วอีกที

"เดี๋ยวทำอะไรต่อพี่"

วรัถตามเมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย ไม่ว่าจะล้างถึงใส่ปลาหรือเก็บกวาดต่างๆ เทพมองหน้าน้องๆ แล้วยิ้ม

"นอน"

"อะไรนะพี่" นลินอุทานอย่างแปลกใจ

"ก็นอนกลางวันไป พักผ่อน งานบนกระชังมีเท่านี้ละ นอนพักหรือจะนั่งเล่นก็ตามใจ แล้วก็รอเวลากลับเท่านั้นเอง"

กล้าช่วยขยายความ หม่อมสาวหันมองหน้ากันก่อนยิ้มออกมาอย่างยินดี แล้วเดินไปนั่งห้อยเท้าลงไปบนน้ำทะเลเล่นอย่างร่าเริง เทพมองแล้วส่ายหัวยิ้มๆ

"อย่าไปนั่งห้อยเท้าอย่างนั้นในกระชังนอกสุดโน่นละ" กล้าตะโกนเตือน

"ทำไมละพี่"

"ก็กระชังโน้นมันมีฉลามอยู่นะสิน้อง"

กล้าตอบพร้อมเสียงหัวเราะ มองหน้าແຍງๆ ของทั้งสามคนแล้วก็อดขำไม่ได้

พื้นน้ำสีเขียวที่อาจจะไม่สวยเท่าพื้นน้ำทะเลทางฝั่งอันดามันในสัปดาห์ ปลาหลากสีว่ายเข้าหาร่มเงาของตัวบ้าน วรัถล้มตัวลงนอนหลบเงาแดดที่แผดแสงกล้าอย่างแสนสุข ปาลิตานั่งมองฟ้ามองน้ำมองทะเลมองปลาด้วยความเพลิดเพลิน ส่วนนลินก็นั่งเตะเท้าในน้ำทำลายความสงบเพื่อน สายตาก็มองสอดส่องไปยังกระชังอื่นๆ ที่อยู่ไม่ห่างกันเท่าใดนัก เรือลำเล็กๆ กำลังแล่นตรงไปจอดที่กระชังปากโน้น คนขับเรือหน้าคู้نها เธอเขม้นมอง ก่อนจะ

หันมาสะกิดถามเพื่อน

"นั่นพี่เมฆใช่ไหม้ตา"

ปาลิตาหันมองตามมือที่เพื่อนชี้ ชายหนุ่มร่างสูงผิวดำจัดกำลังขับเรือที่มีคนโดยสารเป็นชายหนุ่มอีกสองคนเข้าจอดเทียบที่กระชังใหญ่ตรงโน้น

"อ้อ ใช่"

สิ้นคำเพื่อน นลินก็ลุกพรวดขึ้นโบกมือไว้วายเรียกรุ่นพี่ทันที

"พี่เมฆ พี่เมฆ พี่เมฆสุดหล่อ"

เพราะคำสุดท้ายนั้นละมั้งที่ทำให้คนขับเรือหันมามอง ชายหนุ่มป้องตามองหน้าคนเรียก แม้จะอยู่ค่อนข้างไกล หากเพราะเสียงเรียกและท่าทางที่เป็นเอกลักษณ์ของเด็กสาวก็ทำให้ชายหนุ่มเดาได้ไม่ยากกว่าเป็นใคร

"ไอลินหรือวะนั่น เฮ้ย รอดี๋ยว เดี่ยวจะรีบแจวไป"

เขาตะโกนตอบกลับมา แล้วเบนหัวเรือจอดเทียบกระชังใหญ่ให้คนบนเรือก้าวขึ้นไปก่อน แล้วถึงค่อยติดเครื่องเรือพุ่งตรงเข้ามาจอดอย่างรวดเร็วที่กระชังนี้ แรงจอดทำเอาคนหลังสบายสะดุ้งตื่นแทบตกจากกระชัง วัชรลิมตามองอย่างงงๆ

"จะพังกระชังหรือไง เมฆ"

เสียงเทพดังมาจากในตัวกระท่อม เมฆหัวเราะเบาๆ

"โทษทีพี่ เครื่องมันแรงครับ พี่เทพยืมตัวน้องๆ หน่อยนะ"

เขาเอ่ยขออนุญาต

"เอาไปเหอะ พาไปดูงานหอยมุกก็ได้ ดีกว่านอนอยู่เฉยๆ"

เสียงยังดังตอบมาจากข้างใน เมฆหันมายกคิ้วให้น้องๆ กวักมือเพียงนิดเดียว คนทั้งสามก็กระโดดลงเรือไปเรียบร้อย

"ที่นี่ของบริษัทพี่หรือพี่เมฆ"

วรัทตามเมื่อลงจากเรือขึ้นมายังกระชังใหญ่ที่ดูหุหุราผัดกับกระชังของศุณย์ เรียบร้อยแล้ว เมฆพยักหน้ารับอย่างอวดๆ

"นี่แค่ส่วนหนึ่ง ยังอยู่ระหว่างการทดลองนะ แต่ที่ทำงานจริงๆ อยู่ที่เกาะโน่น"

เขาชี้มือตรงไปยังเกาะเล็กๆ ที่เห็นอยู่ไกลลิบเบื้องหน้า

"แล้วทำไมพี่มาทำอยู่นี่ละ อ๊ะๆๆ ถูกเขาเนรเทศมาใช้มัยล่า"

นลินทำหน้าที่แทน เดินตามสะพานแคบๆ เหมือนที่กระชังโน่น ตรงไปยังห้องบัญชาการที่เหมือนจะเป็นห้องบัญชาการจริงๆ เพราะมีประตูหน้าต่างมิดชิด

"อย่ามาทำรู้ดีเลยเอ็ง ช้านะลูกน้องคนโปรดของนายหัวเลยนะเว้ย"

เมฆพูดอย่างยัดๆ นลินย่นจมูกล้อเลียน ก็รู้ว่าว่ารุ่นพี่คนนี้เป็นคนจริงเอางานเอาการแค่ไหน แต่ก็อดแกล้งพูดแซวไม่ได้

"โอ้โห มีนายหัวซะด้วย ยังกะในหนังสือนิยายเนาะพี่ แล้วเป็นใจนายหัวนี่แก่มากมัย สงสัยจะแก่แห้งซะเลย แก่ๆ ตัวดำๆ หนวดเคราครึ้มๆ แล้วก็ต้องดูชะมัดเลยใช้嘛พี่เมฆ"

"บรรยายมาเกือบถูกเลยน้อง"

เสียงก๊วหัวเราะอย่างอารมณ์ดีตอบมาแทนเมฆที่ยืนทำหน้าบึ้งนอยๆ นลินหันมอง พี่คนขับรถที่เจอเมื่อวานยืนหัวเราะรับสายลมแสงแดดอยู่ข้างกันนั้นยังคงเป็นชายหนุ่มตัวสูงที่เมื่อวานใส่แว่นดำอย่างไรวันนี้ก็ใส่แว่นดำอย่างนั้นอยู่ นลิน ปาลิตา วรัทหันมองหน้ากันอย่างแปลกใจ

"พี่ใจดีมาอยู่ที่นี่งั้น"

แล้วก็นลินอีกนั่นแหละที่หลุดปากออกมา พี่ใจดีหัวเราะเก่ง หัวเราะอีกแล้ว ในขณะที่คนที่ยืนข้างๆ ยังทำหน้าที่เฉย

"นั่งเรือมากับนายเมฆเมื่อกี้ไง ใจเมฆ แนะนำน้องๆ ให้รู้จักหน่อยสิ"

เขาหันหารุ่นน้อง เมฆยิ้มแหยมองคนตัวโตที่ยืนเฉยอย่างเกรงๆ

ก่อนจะเอ่ยแนะนำเป็นรายตัว

"ผู้ชายอ้วนกลมนั่นชื่อวรัทครับ"

"รู้จักๆ ก็ต้ง เคยเจอกันแล้วเนอะ" เขาพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้ม

"ผมไม่ได้ชื่อนั้นพี่ อย่าเรียกเลย ไอลินเรียกคนเดียวกี่แยแล้วครับ"

วรัทแกตัวอวบอิม ก่อนจะยกมือไหว้ทำความเคารพ

"ส่วนนี่น้องตาครับ ปาลิตา"

ปาลิตายิ้มยกมือไหว้ตามคำแนะนำ ส่วนนลินยืนยิ้มพล่อร์รับ
การแนะนำตัวอยู่แล้ว แต่เมฆแกล้งเฉยไม่แนะนำ

"พี่ ลินละ แนะนำลินบ้างสิพี่" นลินสะกิดรุ่นพี่เบาๆ

"แนะนำเองไว้ย เอ็งกับข้าไม่เกี่ยวกัน"

เมฆตอบสะบัดๆ นลินมองหน้ารุ่นพี่งงๆ

"อ้าว... ไหงั้นล่ะพี่ ไม่เป็นไร แนะนำเองก็ได้ ชื่อนลินละ เรียกสั้นๆ ว่า
ลินก็ได้ค่ะ"

เธอแนะนำตัวหน้าเป็น ชายหนุ่มอารมณ์ดียิ้มตอบก่อนจะเอ่ยแนะนำตัว
บ้าง

"พี่ชื่อภ...ภตรา เป็นรุ่นพี่พวกน้องๆ ลักหกเจ็ดแปดปีได้มั้ง เป็น
ผู้จัดการของฟาร์มหอยมุกนี่ละ เรียกพี่ภาก็ได้"

ภตราเอาตอกกระทู้เพื่อนที่ยืนข้างๆ ชายหนุ่มในแว่นดำยังไม่ยอม
แนะนำตัว ภตราเลยเอ่ยแนะนำให้เอง ด้วยรอยยิ้มที่มากเป็นพิเศษเมื่อมองหน้า
นลิน

"ส่วนเพื่อนที่คนนี่ชื่อนภนต์ เรียกสั้นๆ ว่าพี่ภนต์หรือ... นายห้วก็ได้เนะ"

ประโยคสุดท้ายทำเอานลินแทบจะพลัดตกกระชัง ถ้ามีอใหญ่ๆ ของ
คนที่ยืนนิ่งไม่มาช่วยจับไว้

"ไอลินทำใจดีๆ ไว้" เมฆกระซิบบอก

"นายห้วไม่ดู... มากเท่าไหร่หรือ"

รุ่นพี่ช่วยปลอบ แต่ยิ่งปลอบก็ดูเหมือนจะทำให้ลินยิ่งขวัญเสีย เธอ ยกมือไหว้ทั้งจะขอโทษและขอบคุณชายหนุ่มคนนั้น

"นายหัว ลินขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจนินทาเลยนะคะ แต่..."

"มันอดไม่ได้"

วรัทต่อเบาๆ อย่างอดใจไม่ไหว นลินเหยียบเท้าเพื่อนเบาๆ เป็นเชิงปราม

"เจ็บเลยก็ตัง ออย่าทำให้เรื่องเสีย"

เธอหันไปว่าเพื่อน ก่อนจะหันกลับมาส่งยิ้มหวานให้ชายหนุ่มอย่างประจบ

"ลินเผลออกไปนิดเดียวเองนะคะ นายหัวอย่าโกรธเลยนะ นะ นะคะ"

เสียงหัวเราะดังมาเบาๆ จากชายหนุ่มที่ใส่แว่นดำ เกตราหันมองเพื่อน อย่างแปลกใจ

"เฮ้ย ไอ้เสื่อ หัวเราะเป็นด้วยหรือวะ"

ภกนตั้ยังไม่หยุดหัวเราะ เขาถอดแว่นกันแดดออก ดวงตาสีดำสนิท ฉายรอยยิ้ม

"ไม่โกรธ เราไม่ถือคนบ้า ไม่ว่าคนเฒ่าอยู่แล้ว"

คำพูดนั้นทำเอานลินสะดุ้ง ในขณะที่เพื่อนแอบหัวเราะขำ เกตรามอง คนพูดอย่างแปลกใจ ไม่ค่อยได้เห็นอารมณ์แบบนี้ของเพื่อนเท่าไรนัก

"ใจเย็นนลิน ใจเย็น"

นลินพึมพำกับตัวเอง เกตรามองหน้าใสๆ ของสาวน้อยแล้วก็อดหัวเราะ ออกมาไม่ได้

"บ่นพึมพำแข่งอะไรนายหัวหรือไงนลิน"

นลินเงยหน้าขึ้นยิ้มก่อนจะพูดล่อไรฟัน

"ลินไม่ได้แข่งคะ แค..."

วรัทเอามือตะครุบปากเพื่อนไว้ทัน เขาส่งยิ้มเหยยแสนเหยยมาให้ สองหนุ่ม ภกนตั้ยังขำไม่หาย เขามองหน้านลินไว้เหมือนจะจำให้ขึ้นใจ แล้ว หันไปตะโกนเรียกคณงานข้างในกระซัง

"ແ່ງ ເອາເຮືອອອກໄປສ່ວນພື້ນຜ່າງນ້ອຍ"

"ອ້າວ ໄມ່ໃຫ້ເມໄປສ່ວນຫຼືອຮັບນາຍຫ້າວ"

ເມໝທ້າງ ນກນດ໌ປາຍສາຍຕາໄປທາງຕົວແປທີ່ຢືນນຶ່ງໆ ຢູ່ຂ້າງເພື່ອນ

"ໄປສ່ວນນ້ອຍໆ ເຂາເຄອະ ແລ້ວພຽງນີ້ຄ່ອຍເຈດກັນ"

ນາຍຫ້າວບອກກໍລັບຫ້າວເຮາະ ອາຣມດ໌ດີກວ່າທີ່ເຄຍ ແລ້ວເດີນໄປລຸງເຮືອທີ່ມີລູກນ້ອຍ ເອາມາຈອດຣວໄວ້ໂດຍໄມ່ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ໃຜອື່ນ ເກຕຣາຫັນມາສ່ວນຍິ່ມໃຫ້ນລີນ

"ຄ້າເຈດກັນວັນນຳຈະພາໄປເລີຍຂ້າວນະນລີນ"

"ທ່າໄມ່ລະຄະ"

"ກີ່ທີ່ໃຫ້ນາຍກນດ໌ຫ້າວເຮາະໄດ້ໃຈ"

ຂາຍນຸ່ມບອກກ່ອນຈະເດີນຕາມເພື່ອນໄປ ເຮືອເຄື່ອນອອກໄປແລ້ວ ນລີນ ຄິດໄດ້ທຸກລຸ່ມນຶ່ງບ່າຍພື້ນຜ່າງທຸກໆ ເມໝກໍ່ມມອນຮຸ່ນນ້ອຍດ້ວຍດວງຕາຫ້າວເຮາະ

"ທຸກໆ ທຸກທ່າເລຍຫຼືອໃຈໄອ້ລີນ"

"ໄມ່ມີທາງຟີ ໄມ່ມີທາງ"

ນລີນກັດພັນລຸກຍືນ ສູດລມຫາຍໃຈເຂົ້າລືກ ມາດຍວນໆ ກໍລັບມາອີກ

"ຟີເມໝກໍ່ເລືອເກີນ ໄມ່ຍອມສະກິດລີນບ້າງເລຍ ວ່າກຳລັງຍືນນິນທາ ເຈົ້າຕົວເຂາຢູ່"

ເຮອຕ່ອວ່າ ເມໝຫ້າວເຮາະເດີນນຳຮຸ່ນນ້ອຍເຂົ້າໄປນັ່ງດ້ານໃນ

"ຍັງກັບແກຈະເປີດໂອກາສໃຫ້ຈັນສະກິດນີ້ ຂ້າງເຄອະນຳ ບອກແລ້ວວ່ານາຍຫ້າວ ໄມ່ດຸເທົ່າໃຫ້ ແຕ່ແປກໃຈເມື່ອນກັນວ່າ ທີ່ເຫັນຫ້າວເຮາະໄດ້ຢ່າງນັ້ນ"

"ປກດີຫ້າວເຮາະໄມ່ເປັນຫຼືອຟີ"

ນລີນຄາມຢ່າງແປກໃຈ ເມໝພັກກຳນຳຮັບ

"ໄມ່ຄ່ອຍຫ້າວເຮາະ"

"ຢູ່ກັບແຟນກີ່ໄມ່ຫ້າວເຮາະຫຼືອຟີ" ນລີນຍັງໄມ່ທຸກຂໍສອສັຍ

"ເອີ້ ນາຍຫ້າວຍັງໄມ່ມີແຟນ ເອີ້ ຫຼືອວ່າມີວະ ມີຄນໜຶ່ງ ແຕ່ກີ່ໄມ່ຄ່ອຍຫ້າວເຮາະ ດ້ວຍເທົ່າໃຫ້ ຍິ່ມມາກວ່າ"

เมฆเล่า นลินพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ ก่อนจะเลิกสนใจชายหนุ่มคนนั้น
"นั่นที่เทพตะโกนเรียกให้กลับกระซังแล้ว"

วรัทร้องบอก ซึ่งมีให้ดูชายหนุ่มผิวคล้ำจืดที่ยืนโบกมือโบกมืออยู่ที่กระซัง
โน้น

"งั้นก็กลับ"

เมฆบอก ลูกไปเตรียมเรือ นลินเดินตามอย่างอดเสียดายไม่ได้

"ยังไม่อยากกลับหรือไง ลิน"

วรัทถามเพื่อนสาว นลินพยักหน้ารับ หากก็เดินไปขึ้นเรือแต่โดยดี

"ก็ยังไม่เห็นหอยมุกเลยสักตัวนี่หว่า"

"ไว้มาฝึกงานที่ฟาร์มหอยมุกสิ แล้วจะเห็นจนเบือเลย"

เมฆบอก นลินแทบจะจับแขนรุ่นพี่เขย่า

"พี่เมฆทำเรื่องให้หน้อยสิ แล้วยื่นไปให้อาจารย์ธัน ลินไม่อยากฝึก
อยู่ที่นั่นแล้วละ"

"ยังไม่เลิกทะเลาะกันอีกหรือ เอ็งกับอาจารย์นะ"

เมฆถามอย่างแปลกใจ นลินย่นจมูก

"ลินออกจะพุดดีกับอาจารย์นะพี่ แต่อาจารย์นะสิ เขม่นลินตลอดเลย"

วรัทกับปาลิตาหันมองออกนอกเรือซ่อนรอยหัวเราะ เมฆส่ายหน้าขำๆ
หากก็เอ่ยรับปากรุ่นน้องอย่างดี เพราะใจหนึ่งก็รู้ว่า อาจารย์สาวคนนั้นมือคด
กับนลินไม่น้อยเลยทีเดียวน

"เออ แล้วพี่จะลองถามพี่เถดู"

นลินส่งยิ้มหวานมาให้อย่างขอบคุณ

"ลินจะรอนะพี่"

นลินและเพื่อนฝึกงานได้อีกสองวันเท่านั้น เรื่องที่ไม่น่าเกิดก็เกิดขึ้น
จนได้ เมื่อมีชาวบ้านคนหนึ่งที่มาอาศัยอยู่หลังศูนย์ฯ มาฟ้องอาจารย์ธันยมนว่า

มีนิสัยหญิงที่มาฝึกงานเป็นชิ้นไปเก็บมะพร้าวในเขตบ้านเขา หญิงสาวสั่งเรียกรวมนิสัยทุกคนตัวนั้นๆ ที่ยังไม่ถึงเวลาสี่โมงครึ่งซึ่งเป็นเวลาเลิกงาน

"สารภาพมาว่าใคร"

อาจารย์สาวถามเสียงห้วน คำถามนั้นเหมือนจะถามรวมนิสัยทั้งหมด หากสายตาดำมืดนั้นจ้องมายังสาวแสบแสนหัวประจ่ารุ่น นลินก็มองสบตาหญิงสาวไม่หลบเหมือนกัน แต่ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา

"คนทำผิดจะสารภาพมั๊ย หรือว่าจะให้ระบุไปว่าใคร"

"อาจารย์คะ พวกเรายังมากันไม่ครบเลยนะคะ ยังขาดจิ ไตร แล้วก็เกศอีกสามคน"

กัญชิตาบอกเบาๆ เนื่องด้วยสามคนนั้นเป็นกลุ่มที่ไปฝึกงานบนกระชัง จึงยังไม่กลับมา

"ไม่ต้องรอรอคอก สามคนนั้นไม่ได้อยู่ในข่าย จีกับไตรไม่ใช่นิสัยหญิง แล้วอย่างเกศก็ไม่มีทางไปปีนต้นมะพร้าวบ้านใครเขาได้ด้วย"

ธันยมนพูดเยาะๆ ตายังเหลือบมองหน้านิสัยที่คิดว่าเป็นต้นเหตุของเรื่องอยู่ นลินอดรันทนกับสายตาดำที่มองมาไม่ได้นานก็ต้องเอ่ยปากพูด

"อาจารย์คิดว่าใครคะที่เป็นคนปีน ถ้าอาจารย์มีใครในใจอยู่แล้ว ก็พูดออกมาเลยดีกว่าคะ"

"ฉันไม่อยากจะพูด อยากจะให้คนร้ายคนนั้นยอมรับออกมาเองมากกว่า หวังว่าคงไม่ใช่คนที่ทำความผิดแล้วไม่ยอมรับผิด"

น้ำเสียงนั้นแสนดูแคลน นลินสะบัดมือของปาลิตาที่จับไว้ ออกแล้วก้าวเดินไปตรงหน้าอาจารย์สาว

"อาจารย์คิดว่าหนูทำหรือคะ" เธอโผล่ออกมา

"แล้วเธอก็คิดว่าภาคเธอจะมีนิสัยหญิงคนไหนกล้าปีนต้นมะพร้าวนอกจากเธออีกหรือเปล่าเล่า"

"ไม่ใช่หนู"

กว่าจะหลุดคำนั้นออกมาได้ นลินก็ต้องใช้เวลาสงบใจมากมายนัก หาก
ทั้งสี่หน้าทั้งดวงตาของอาจารย์สาวก็ทำให้นลินหมดความอดทน

"อาจารย์ไม่ได้เชื่อหนูเลย"

"เธอมีเหตุผลอะไรมาแก้ตัว"

"เมื่อวานกลุ่มผมไปเอาปลาที่สะพานปลาครับ"

วรัทลุกขึ้นยืนเคียงข้างเพื่อน ปาลิตาเลยลุกขึ้นเป็นพยานอีก หาก
ธัญมณยังไม่เลิกบักใจ

"พวกเธอไม่ต้องมาแก้แทนเพื่อนเธอเลย นลิน ฉันดูเธอผิดไปจริงๆ นะ
ไม่เียงเลยว่าเธอจะเป็นคนอย่างนี้ ทำผิดทำไมถึงไม่ยอมรับผิด"

"อาจารย์"

นลินคว้าเข้ามาใกล้อาจารย์สาวอย่างสุดจะทน หากปาลิตาและ
เพื่อนผู้หญิงอีกคนช่วยกันจับไว้มัน

"ใจเย็นนลิน ใจเย็น"

ปาลิตาพยายามจะปลอบเพื่อน หากคำพูดของธัญมณก็ยิ่งทำให้นลิน
ไม่อาจสงบใจได้

"เธอจะทำอะไรฉัน นลิน อยากรจะถูกพักการเรียนหรือไง"

"อาจารย์ครับ"

วรัทก็ชักจะหมดความอดทนกับอาจารย์คนนี้แล้วเหมือนกัน

"ทำไมไม่ฟังเหตุผลฉันมันบ้าง แล้วชาวบ้านคนนั้นเขาเห็นหรือครับ
ว่าลिनเป็นคนป็น ให้เขามาชี้ตัวคนผิดเลยก็ได้"

อาจารย์สาวถึงกับอึ้งไป เพราะที่ชาวบ้านคนนั้นมาฟ้องก็เพียงบอกว่า
คนที่ไปขโมยมะพร้าวบ้านเขาเป็นนิสิตหญิงเท่านั้น แต่เธอยังไม่ยอมแพ้
ง่าย ๆ

"ก็ได้ ก็ได้ เตียวฉันจะไปตามเขามาชี้ตัวเธอ แม่ผู้ร้ายปากแข็ง"

ธัญมณบอกก่อนจะเดินไปยังบ้านของชาวบ้านคนนั้น เพื่อตามพยาน

มาชี้ตัวคนทำผิด

ไทรภพ จิริสิน และเกศแก้ว เดินลงจากรถตรงมาหาเพื่อนๆ ที่นั่งจับกลุ่มกันอยู่หน้าบ้านพักอย่างแปลกใจ

"มีอะไรกันนะ เรียกประชุมด่วนหรือไง"

เกศแก้วกระซิบถามเพื่อนเบาๆ ด้วยตอมนี่เหตุการณ์ดูอึมครึมขอบกลเหมือนระเบิดเวลาลูกใหญ่กำลังจะระเบิดอยู่ตลอดเวลา ทิวา...หนึ่งในไม่ชายไม่หญิงของภาคหันมากระซิบบอกเพื่อน

"มันมีเรื่องนะสิเธอ อาจารย์เขามาหาตัวคนร้ายที่ไปปีนต้นมะพร้าวหน้าหอมของชาวบ้านเขา"

ไทรภพสะดุ้งเฮือก

"เฮ้ย นั่นมันข้านี้หว่า"

"อ้าว เอ็งเองเหרותัวตันเหตุ" วัธคนหูไวได้ยินชัดหันมาอย่างหาเรื่อง

"เออ ข้าเอง ข้าขอแล้วนะเว้ย ก่อนจะปีนนะ"

ไทรภพโวยวายบอก

"ขอยังไงวะ"

"ก็ยกมือไหว้ขอไง"

"ไอ้เวร ยังงั้นเขาเรียกขโมยเว้ย"

วัธทำอย่างอ่อนอกอ่อนใจ จิริสินส่ายหัวอย่างระอาไม่แพ้กัน เมื่อวานนี้เขาก็ปรามเพื่อนแล้ว หากไทรภพก็ห้าวและห้ามเกินกว่าจะกลัวความผิด อีกทั้งยังคิดว่าแค่ลูกสองลูกเท่านั้น เจ้าของน่าจะใจดียกให้ ไม่นึกว่าจะหวงจนมาฟ้องอาจารย์แบบนี้ จิริสินมองไปทางเพื่อนจอมห้าวประจำรุ่นที่นั่งหน้าเครียดอยู่ข้างๆ ปาลิตา แล้วอดถามอย่างห้วงโยไม่ได้

"ลินเป็นไรวะ หน้าอย่างกับอยากจะฆ่าใคร"

"ก็อยากจะฆ่าอาจารย์ธนะสิ นั่นอาจารย์มาแล้ว ไตร เตี่ยวนายไปบอก

อาจารย์เลยนะว่านายเป็นคนป็นมะพร้าวต้นนั้น"

ปาลีตาว่า พักหน้าไปทางอาจารย์สาวที่เดินนำชายชรามาด้วย ไตรภพ
ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกว่าทำไมมันถึงเข้ามาเกี่ยวกับ

"แล้วไอ้ลินเป็นไร"

"ก็มันถูกหาว่าเป็นผู้ร้ายขโมยมะพร้าวนะสิ"

"อ้าว ไหงงั้น"

"ก็เจ้าของบ้านเขาบอกว่าเป็นนิสิตหญิงที่ไปป็นมะพร้าวบ้านเขา"

ปาลีตาเล่า ก่อนจะเงิบเสียงลงเมื่ออาจารย์ธันยมนเดินหน้าเคียด
เข้ามา ไตรภพเดินเข้าไปหาจะพูดด้วย หากเธอไม่ยอมฟัง

"เดี๋ยวก่อน เดี๋ยวก่อนพูด ลุงบอกไปเลยซิว่านิสิตหญิงคนไหนไปป็น
ต้นมะพร้าวบ้านลุง"

ลุงผู้เสียหายนั่งมองนิสิตหญิงสิบคนด้วยอาการลายตา ไม่อาจแยกออก
ได้ว่าใครเป็นใคร จนอาจารย์ธันยมนทนไม่ไหวต้องชี้หน้า

"คนนั้นใช่มั้ลุง"

เธอชี้มือไปยังนิสิตสาวที่นั่งตาขวางอยู่ข้างๆ เพื่อน ลุงเข้มนั่งมองอยู่นาน
ตามสายตากันแก่ ก่อนจะส่ายหน้า

"ไม่ใช่หรอก คนที่ไปป็นมะพร้าวที่บ้านมันผมยาว"

วรัทผลักไตรภพมายืนตรงหน้าลุง

"คนนี้ใช่มั้ลุง นี่ไงผมยาว"

เขาจับเพื่อนยืนหันหลังให้ลุงดู ไตรภพเป็นชายหนุ่มที่ซอบไว้ผมยาว
เวลามองข้างหลังจะเห็นเพียงผมยาวสลวยสวยเป็นเงางาม ลุงพักหน้ารับ
ติดๆ กันเป็นการยืนยัน

"ใช่ๆ คนนี้ละ แหม เอ็งนี่ผมยาวดีจัง นี่กว่าผู้หญิง ไม่มีตั้งค้ดัดผม
หรือไงวะ"

ลุงพูด ทำเอาอาจารย์ธันยมนหน้าเสีย ด้วยเพราะบังใจเชื่อไป

ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มแล้วว่าคุณร้ายคือณลิน

"ลุง ผมงขอโทษ เห็นมะพร้าวบ้านลุงมันเยอะ เลยขอปันมาแค่ลูกสองลูกเอง"

ไทรภพยกมือไหว้ขอโทษท่วมหัว ผู้เสียหายหัวเราะจนเห็นเหงื่อแดง

"เออ ถ้าสำนักผิดก็ไม่ว่าอะไรหรอกเว้ย แต่ทีหลังถ้าอยากกินก็ขออย่าขโมย แหม ตอนแรกนึกว่าผู้หญิงที่ไหนมาปีนมะพร้าวบ้านลุง ใจหายหมด"

ลุงยังไม่วายปน แล้วเดินกลับบ้านไปง่ายๆ ไม่สนใจจะติดใจเอาความอีก ไทรภพยิ้มอย่างยินดีที่เรื่องราวซึ่งคิดว่าจะเลวร้ายจบลงอย่างง่ายตายเกินคาด

"อย่าเพิ่งยิ้มนายไทรภพ เธอยังมีความผิดนะ"

เสียงเรียบเย็นของอาจารย์ธัญมนดังมา ไทรภพหัวหดหันมายิ้มแหย ให้อาจารย์ก่อนจะรับคำอ่อยๆ ณลินเดินมาหยุดตรงหน้าอาจารย์สาว

"อาจารย์ต้องขอโทษหนู"

คำพูดนั้นทำเอาหลายคนหยุดชะงักอย่างตกใจ โดยเฉพาะอาจารย์ต้นเหตุ

"ทำไมฉันต้องขอโทษเธอ"

"หนูไม่ได้เป็นคนขโมย แต่อาจารย์ก็มากล่าวหาว่าหนูทำ อย่างนี้อาจารย์ไม่ผิดหรือคะ"

ณลินถามเรียบๆ หากดวงตาเอาเรื่องจริง ปาฐิตาพยายามจะห้ามเพื่อน แต่ณลินไม่ได้ยินอะไรแล้ว

"เธอก็ทำตัวเองด้วยละณลิน ถ้าเธอไม่เคยมีประวัติมาก่อน ฉันก็จะไม่คิดว่าเป็นเธอหรอก"

หญิงสาวบอกหน้าตาเฉย ณลินหุ้้อตาลายเพราะความโกรธจนขาดความเกรงใจไปแล้ว

"ทำไมอาจารย์พูดหมาๆ อย่างงี้ละ รู้อยู่ว่าไม่ใช่คนเรียบริ้อย แต่คนเราก็เชื่อว่าเชื่อว่าจะแฝงได้ตลอดเวลาเนี่ยจารย์ แล้วคนอย่างณลินคนนี้นะจารย์"

ถ้าทำผิดก็จะยอมรับว่าทำผิด แต่ถ้าไม่ผิดยังงี้ก็อย่าคิดจะมาโยนความผิดใส่กัน"

อาจารย์สาวหน้าแดงกำลังด้วยความโกรธจัดกับคำพูดของลูกศิษย์ตัวดี ในขณะที่เพื่อนๆ ต่างยืนนิ่งอย่างตกตะลึงไปแล้ว

"ลิน เธอก้าวร้าวฉันมากไปแล้วนะ ฉันจะหักคะแนนความประพฤติเธอ ถ้าเธอไม่ขอโทษฉัน ฉันจะไม่ให้เธอผ่านฝึกงาน"

"อาจารย์!"

เสียงเพื่อนๆ อุทานอย่างตกใจ ส่วนนลินยังยืนนิ่งเหมือนไม่รู้สึกระไร

"ถ้าอาจารย์คิดว่าทำให้ถูก อยากจะทำก็ทำ แต่บอกแล้วว่า ถ้านลินคนนี้ไม่ผิดให้ตายก็ไม่ขอโทษเด็ดขาด"

เธอหันหลังเดินออกไปจากตรงนั้นอย่างมั่นใจในตัวเอง ปาลิตารีบวิ่งตาม ทั้งให้อาจารย์หันมามองตามอย่างโมโหสุดขีด

"ลิน แก่ทำอย่างนี้ไม่ได้นะ"

ปาลิตาพยายามเกลี้ยกล่อมเพื่อน หากนลินยังลงมือเก็บของลงเบ้ อย่างไม่สนใจอะไร

"ลิน ถ้าแกไม่ผ่านฝึกงานคราวนี้ แกเรียนไม่จบนะเว้ย"

มือที่เก็บของอยู่หยุดชะงักไปเพียงนิด ก่อนจะทำต่ออย่างไม่รับรู้อะไร ปาลิตาคว่ามือเพื่อนไว้

"ลิน แค่อขอโทษเองนะ"

"เราไม่ผิดนะตา"

นลินเงยมองหน้าเพื่อน ปาลิตาเห็นชัด ดวงตาคู่สวยคลอด้วยหยาดน้ำตา อย่างอึดอั้น

"เราเข้าใจ ลิน เราเข้าใจ แต่เราเป็นเด็ก แล้วที่ลินพูดมันก็ก้าวร้าวไปนิด"

"แล้วที่อาจารย์พูดกับเราละ ไม่ก้าวร้าวหรือไง"

เธอเถียง ปาลิตาพยายามอย่างยิ่งที่จะใช้ไม้อ่อนให้เพื่อนยอม

"อาจารย์เขาเป็นผู้ใหญ่นะลิน แกก็ต้องเข้าใจหน่อย แล้วเราเป็นเด็กเราก็อายุขอมนิดหนึ่ง ไม่ได้หรือไงลิน"

นลินอึ้งไปนาน จนเพื่อนคิดว่าตัวเองเกลียดล้มล้มสำเร็จ หากคำตอบจากปากเพื่อนก็ทำเอาปาลิตาแทบจะหมดแรง

"เราไม่ผิด เราจะไม่ขอโทษอย่างแน่นอน"

"ลิน ฉันอยากได้รับปริญญาพร้อมแกนะ"

นลินยิ้มออกมากับคำพูดเพื่อน

"อ้อ ฉันก็อยากได้รับปริญญาพร้อมแก แต่ยังไม่กล้าเข้าไปหน่อยก็อย่าว่ากันแล้วกันนะ"

"นลิน"

ปาลิตาอุทาน นลินยกเบ้ที่เก็บของลงเรียบร้อยขึ้นสะพาน เตรียมจะกลับบ้านโดยไม่ได้สนใจเพื่อน หากยังไม่ทันก้าวพ้นห้องดี วัชรก็วิ่งเข้ามาหาอย่างร้อนรน

"พี่กานต์ให้หว่าะลิน วางของไว้ก่อน"

เขาบอก ปลดเบ้เพื่อนส่งให้ปาลิตา แล้วลากมือลินให้วิ่งตามไป

"พี่รู้เรื่องหมดแล้วนะนลิน"

กานต์บอกเสียงเรียบๆ อดมองหน้าเด็กสาวอย่างหนักใจไม่ได้ ไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นกับกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มาฝึกงานเลยสักครั้ง

"ใครเล่าให้ฟังละคะ อาจารย์ชั้น หรือว่าใคร"

กานต์ลอบถอนหายใจกับคำถามนั้น ก็เพราะแข็งอย่างนั้นเล่า ถึงได้ไม่ลงรอยกับอาจารย์คนนั้นถึงขนาดนี้

"จะใครก็ช่างเถอะ เอาเป็นว่าพี่ไม่ฟังความข้างเดียวก็แล้วกัน นลิน..."

"คะ"

"ขอโทษอาจารย์เขาไม่ได้หรือ เราเป็นลูกศิษย์นะ"

กานต์เกลี้ยกล่อมด้วยเสียงอ่อนโยน นลินเงยมองอย่างเจ็บช้ำ

"แล้วอาจารย์เขาเคยมองว่าหนูเป็นลูกศิษย์หรือเปล่าคะ"

ชายหนุ่มหนึ่งอิงไปกับคำถามนั้น

"เอาเถอะๆ พี่พอจะมีทางออกให้ ก็รู้อยู่ว่าตอนนั้นลินคงโกรธมากเหมือนๆ กับที่อาจารย์เขาโกรธ"

เขาก็มองหนังสือที่เพิ่งยื่นมาถึงเมื่อเช้าอย่างขังใจ ยังไม่เคยมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น เพราะงั้นจะลองเป็นคนแรกก็คงไม่เป็นไร

"พี่จะให้ลินไปฝึกงานที่อื่นก่อน ให้ครบกำหนดหนึ่งเดือน นลินจะได้ชั่วโมงฝึกงานครบ แล้วพอฝึกงานเสร็จ พี่อยากให้นลินไปขอโทษอาจารย์ธัญมณ พอถึงตอนนั้น อารมณ์ของทั้งนลินทั้งอาจารย์ก็คงจะเย็นลงแล้ว ใช่มั้ย พี่ช่วยนลินขนาดนี้ นลินคงไม่ปฏิเสธที่จะขอโทษอาจารย์"

นลินนิ่งไปอย่างใช้ความคิด เรื่องที่กานต์เสนอมาก็น่าสนใจไม่น้อย หากไม่จำเป็นเธอก็ไม่อยากจบบ้าไปอีกครึ่งปีหรอก หากที่ให้ขอโทษที่หลังนี้สิน่าคิด

"มันไม่อยากเลยนะนลิน...เพราะงั้นพี่คิดว่าเธอคงทำได้"

"ฝึกงานที่ไหนหรือคะ"

เสียงที่ถามออกมาทำเอากานต์ยิ้มออก เพราะรู้ว่าข้อเสนอนี้ถูกยอมรับไปเกินกว่าครึ่งแล้ว

"ฟาร์มหอยมุก..."

เขาเอ่ยชื่อฟาร์มหอยมุกที่แม่ขทำงานอยู่ออกมา นลินมองตาโตอย่างสนใจ

"พอดีทางนั้นเขายื่นเรื่องมา ให้เราส่งนิสิตไปฝึกงานกับเขาได้ ก็ตรงกับเราพอดีเลย เอาจ้แล้วกันนะนลิน พี่ว่ามันดีกับเธอมากเลย"

"คะ ขอขอบคุณมากคะพี่กานต์"

นลินยกมือไหว้อย่างขอบคุณจริงๆ กานต์ยิ้มอย่างให้กำลังใจ

...ดูยังไงนลินก็ไม่ใช่เด็กก้าวร้าวมากมายอะไรอย่างที่อาจารย์ฉันทมน
เล่าให้ฟังสักนิด ถ้าหากอ่อนลงให้เด็กสาวคนนี้สักหน่อย เข้าใจเธอให้มาก
อีกนิด ทำไมจะเอานลินไว้ไม่อยู่เล่า

"พรุ่งนี้ออกไปพร้อมกับพวกที่ไปทำงานที่กระซังนะ แล้วเดี๋ยวเรือเขา
จะส่งต่อไปที่กระซังของฟาร์มหอยมุกเอง"

"คะ"

"เป็นไงบ้างวะลิน"

ปาลิตาถามเพื่อนอย่างห่วงใย หากก็พอจะโล่งอกได้เมื่อเห็นหน้า
ที่แต่มไปด้วยรอยยิ้มของเพื่อน

"พรุ่งนี้เราไปได้ไปฝึกงานที่ฟาร์มมุกละ"

แล้วเธอก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เพื่อนสนิททั้งสองฟัง

"แล้วแกไปฝึกคนเดียวหรือ"

วรัทถามขึ้น ทำนลินนึกได้

...จริงสินะ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็เท่ากับว่าเธอต้องไปคนเดียว ต้องอยู่คนเดียว

ท่ามกลางคนแปลกหน้า...ถ้าไม่รวมเมฆ

"ก็คงนั่งมั้ง"

"เดี๋ยวเราไปขอพี่กานต์ไปเป็นเพื่อนลิน"

"เข้าด้วย"

ทั้งปาลิตาทั้งวรัทต่างเสนอตัว หากก็ต้องรอคำอนุญาตจากกานต์
และฉันทมนอยู่ดี ซึ่งวันนี้ทั้งคู่ต่างก็แยกย้ายกันไปพักผ่อนหมดแล้ว

"พรุ่งนี้เช้าจะไปขอพี่กานต์แต่เช้าเลย เราจะได้ไปด้วยกันไง"

วรัทให้กำลังใจเพื่อน นลินพยักหน้ารับ

...อย่างน้อยเธอก็ไม่ใช่ตัวคนเดียวละนะ เธอยังมีเพื่อนที่ห่วงใย
แล้วก็รู้ใจอยู่เคียงข้างอีกตั้งสองคน

•
บทที่
3

เรือลำเล็กวิ่งตัดคลื่นที่ค่อนข้างแรงกว่าทุกวัน เลยกะระซังเล็กของคุณัยฯ ไปยังกระซังใหญ่ของฟาร์มเอกชนโดยเร็ว เรือจอดนิ่งสนิท ร่างบางของเด็กสาวสองคนกับร่างท้วมของอีกหนึ่งหนุ่มกระโดดขึ้นจากเรือ ก่อนที่เรือลำนั้นจะแล่นวกกลับไปทางเดิม

"มาแล้วหรือวะไอ้ลิน"

เสียงเมฆร้องทักพร้อมรอยยิ้ม หลังจากทุกคนยกมือไหว้ทำความเคารพ ผู้อาวุโสกว่าเรียบร้อยแล้ว

"ไอ้ลินทำไมใจร้อนจังวะ อยากทำงานที่ฟาร์มมุกมากหรือไง ถึงกับต้องก่อเรื่องขนาดนั้น"

เมฆแซวรุ่นน้อง นลินหันมาแยกเขี้ยวใส่ "ไม่อยากจะเถียงอะไรให้มากความอีก เพราะเกตราयीนมองยิ้มๆ อยู่ไม่ไกล"

"จะให้พวกตาทำอะไรคะพี่ บอกได้เลยนะ"

ปาลิตาถาม นลินพยักหน้ารับหนักแน่น

"สั่งได้เลยพี่ แรงงานมารออยู่แล้ว"

"อืม ให้ทำอะไรดีนี่..." เกตราแกลังก์ทำหน้าคิด

"แต่ที่ว่างงานบนกระซังมันเต็มหมดแล้วนะ สงสัยต้องส่งกลับไปที่คุณัย ซะละมัง"

"โห พี่ใจดี อย่าส่งลินกลับเลยนะพี่ จะให้ลินทำอะไรบอกเลยคะ ขอให้บอก ให้ดำเนินำขวดกระซังก็ได้ นลินคนนี้ทำได้"

นลินรีบเสนอตัว ถ้าให้กลับไปที่คุณัย ตอนนี้ มีหวังได้ถูกเพื่อนๆ หัวเราะเยาะแน่ เกตรามองสีหน้ากระตือรือร้นของสาวน้อยแล้วหัวเราะอย่างขบขัน

"แต่พี่พูดจริงๆ นะ งานบนกระซังนี่ก็เต็มแล้วละ อีกอย่างที่พี่ก็ไม่มี"

เขาพูดไปก็กลืนหัวเราะไปด้วย เมื่อหนุ่มสาวสามคนชักหน้าเสี

"เอาเป็นว่าวันนี้จะมีเรือกลับขึ้นเกาะ แล้วเรือมันก็มีที่ว่างพอสำหรับแรงงานสามคนซะด้วย ว่าไงพวกเรา อยากจะไปมั๊ย"

"ไปครับ"

"ไปคะ"

ทั้งสามคนประสานเสียงตอบอย่างพร้อมเพรียง เกตรายิ้มกว้างอย่างพอใจ

เรือเร็ววิ้งกระแทกคลื่นตัดตรงไปยังเกาะเล็กๆ เบื้องหน้า คนขับเรือเหลือบมองนิลิตหนุ่มสาวสามคนที่นั่งหาที่ยึดเกาะมันอย่างอดขำไม่ได้ เพราะทุกครั้งที่เรือเร็ววิ้งตัดคลื่น คนนั้นก็กระต้อนไปชนคนนี่ คนนี้ก็กระเด็นไปชนคนนั้นอย่างน่าขำ ผิดกับเกตราที่นั่งขัดสมาธินิ่งอยู่ที่หัวเรือ ตามองตรงไปเบื้องหน้า ไม่สนใจแรงกระแทกของเรือเลย เกตราหันมองคนงานใหม่ทั้งสามด้วยรอยยิ้ม

"เกาะดีๆ เน้อ ถ้าตกไปไม่วนเรือกลับมารับหรอกนะ"

เขาตะโกนแข่งเสียงเรือเสียงคลื่นบอก วัตถุประสงค์อย่างยิ่งที่จะทำตัวใดๆ ของตัวเองให้อยู่นิ่งโดยการเกาะเหล็กขอบเรือไว้แน่น นลินเองก็

เหมือนกัน หากยังไม่วายจะเอ๋ยปากต่อคำ

"ใส่จะไหลออกจากปากอยู่แล้วที่ ขับเรืออย่างนี้แกลังกันหรือเปล่านี่"

เกตตราะเปิดเสียงหัวเราะลั่น

"หาความลุ่มบิบนะนั่น สปีดโบ้ตมันก็งี้ละน้อง จะให้วิ่งเรียบเหมือนเรือสำราญหรือไง"

วรัทพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย แต่ไม่ยอมอ้าปากสนับสนุนเพราะกลัวจะเสียสมดุล

เพียงยี่สิบนาทีจากกระซังริมฝั่ง เรือก็มาจอดเทียบท่าบนเกาะเล็ก ซึ่งเป็นที่ตั้งของฟาร์มหอยมุก เกตตรากระโดดลงมาผูกเรือ ก่อนจะหันไปยืนมือรอรับร่างบางที่เหมือนจะหมดแรงของรุ่นน้องด้วยรอยยิ้ม

"ไ้เรา หมดฤทธิ์เลยหรือไง"

เขาอดแสวงไม่ได้ นลินส่ายหัว ยังปากแข็ง ทังๆ ที่พื้นเริ่มจะหมุน

"ไม่มีทางพี่ ไม่มีทาง คนอย่างนลินคนนี้ได้อ่อนแอถึงขนาดนั้นหรือ"

เธอบอก ปฏิเสธมือที่ยื่นมาพยุงของเกตตรา แล้วฝืนยืนตรงอย่างเข้มแข็ง ส่วนपालิตาลงมายืนมองรอบๆ อย่างสบายๆ ไม่รู้สึกอะไร ในขณะที่วรัทลงจากเรือมาได้ก็ต้องทรุดลงนั่งบนท่าเรืออย่างเรียกกำลังกายและกำลังใจให้กลับมา

"ไป เดินเข้าที่พักกัน โทรมาให้คนที่นี้เขาจัดที่พักไว้ให้แล้ว"

เกตตราบอก วรัทพยงตัวลุกยืนแล้วหยิบเบ้มาสะพาย นลินที่อาการดีขึ้นก็สูดอากาศเข้าเต็มปอดอย่างอารมณ์ดี ผิดกับตอนที่อยู่บนฝั่งลิบลิบ

นลินเข้มนมองร่างสูงของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังเดินเข้ามาหาอย่างสนใจ เกตตราที่หันไปเห็นพอดีจึงเอ่ยบอก

"นั่น นายเตมาพอดี เตียวให้เตมน้นำทางไปดีกว่า จริงสิ เตมนักเรียนที่

คณะเดียวกับพวกเรานี้ละ รู้จักกันหรือเปล่า"

ร่างสูงของคนมาใหม่เดินเข้ามาใกล้มากขึ้น เด็กหนุ่มผิวดำหน้าคม มีรอยยิ้มกว้างแต่งแต้ม ยามเมื่อเข้ามาใกล้ เขาก็ยกมือไหว้กราบทุกคน

"หวัดดีครับなあ หวัดดีครับพี่วรัท พี่ลิน พี่ตา"

"ไอ้เตเหرونี่"

วรัทร้องทักอย่างแปลกใจ ไม่นึกว่าจะได้เห็นเด็กรุ่นน้องคนหนึ่งที่นี้

"มาฝึกงานเหมือนพี่ๆ ละครับ"

เตชัสบอกพร้อมรอยยิ้มสดใส

"หลานพี่เอง เป็นลูกของพี่สาวพี่ ตกหลงรู้จักกันซะมั๊ย"

"เฟรชซีลีนเองค่ะพี่ นายเตนี่สนิทกันเนอะ ตา"

นลินหันมาพยักพเยิดกับเพื่อน แล้วอดไม่ได้ที่จะหลี้อตาไปอย่าง
รู้ความนัยของหัวใจเพื่อนดี ปาลิตามองค้อน ไม่กล้ามองหน้ารุ่นน้องตรงๆ

"เตี้ยวผมพาพี่ๆ เขาไปบ้านพักเองครับなあ"

เตชัสอาสา เภตราพยักหน้ารับ

"เอาของไปเก็บแล้วเตี้ยวมากินข้าวเย็นกันนะ วันนี้นายหัวก็อยู่ด้วยนะ
นลิน"

เขาลัง ยังอดไม่ได้ที่จะยั่วนลิน เขาหัวเราะลั่นเมื่อเห็นหน้าบ้านนัยาก
ของเด็กสาว เภตราสายหน้าอย่างระอา ก่อนจะเดินตรงไปยังบ้านหลังใหญ่
ซึ่งตั้งตระหง่านหันหน้าสู่ทะเลที่อยู่ไม่ไกลนัก

เตชัสเดินนำกลุ่มคนทั้งหมดไปทางด้านขวาของเกาะที่มีบ้านพักหลังเล็ก
ตั้งเรียงรายอยู่หลายหลังริมชายหาด

"เอ็งรู้ว่าพวกข้าจะมาหรือวะ"

วรัทถามรุ่นน้องเมื่อได้อยู่กันลำพัง

"ครับ รู้เมื่อคืน น้าภนต์บอก แต่ตอนแรกไม่รู้หรือกว่าพี่วรัทกับพี่ตา"

จะมาด้วย นึกว่าที่ลินจะมาคนเดียว"

"จะปล่อยให้ฉันมาคนเดียวได้ไงนายเต ฉันออกจะสวายนานี่ มาคนเดียวก็อันตรายแยลึ"

นลินว่า วรัทกำลังทำเสียงอ้วกอย่างอดไม่ได้ ในขณะที่เตชัสลอบยิ้ม

"ทำไมไม่คุยกับเพื่อนพี่เลย เต"

นลินอดปากพูดไม่ได้ เตชัสเหลือบมองหน้าสาวน้อยที่เดินตามมาเงิบๆ ก่อนจะเอ่ยทักขึ้น

"นั่งเรือเป็นไงครับพี่ตา เมาเรือหรือเปล่า"

ปาลิตาส่ายหน้าเป็นคำตอบ นลินกับวรัทหันมองตากัน ก่อนจะเบะปากไม่พอใจ

...ปาลิตา สาวสวยประจำรุ่น ทั้งๆ ที่มีหนุ่มในรุ่นตามจีบมากมาย หากสาวเจ้าก็ไม่เคยสนใจใคร ไม่เคยมีใครอยู่ในสายตา หากแล้วก็เหมือนกับถูกหนุมๆ ที่เธอไม่ตอบรับรักสลาป เมื่อเธอกลับมาหลังรักเด็กรุ่นน้องที่อ่อนกว่าถึงสี่ปี เป็นเพชรซีหน้าใสที่ไม่เคยมองว่าซีเนียร์เป็นอะไรไปได้นอกจากรุ่นพี่

"นำภนต์สั่งให้เปิดบ้านให้พี่ๆ หลังหนึ่งนะครับ หลังนั้นล่ะ"

เขาชี้มือไปยังบ้านหลังเล็กทาสีเขียวอ่อนสดใสที่แยกห่างออกมาจากบ้านหลังอื่นๆ และดูเป็นส่วนตัว ทั้งยังตั้งอยู่ติดกับทะเล เรียกได้ว่าเปิดประตูออกมาก็เจอกับท้องทะเลสีครามเลย

"สวยจังเนอะลิน"

ปาลิตาพูดออกมาเป็นคำแรก นลินพยักหน้ารับ มองภาพบ้านพักตรงหน้าด้วยความตื่นตาตื่นใจ

"นายหัวนี่ก็ใจดีเหมือนกันนะ"

นลินพูดอย่างพอใจ เตชัสหัวเราะเบาๆ

"นำภนต์ใจดีครับ แต่ไม่ค่อยพูดเท่าไร นึกูญแจครับ"

เขาส่งกุญแจให้วรัท

"เอาของเข้าไปเก็บแล้วเดินไปทานข้าวที่บ้านใหญ่ นะครับ ต้องให้ผม รอมั้ย"

"ไม่ต้องหรอกรเวีย ไม่หลงทางหรอกร เอ็งจะไปไหนก็ไป"

วรัทบอกอย่างอารมณ์ดีด้วยท่าที่สบายๆ เหมือนนยามอยู่มหาวิทยาลัย นลินหันมองหน้าเพื่อน

"ก็ต้ง แกพูดอย่างนี้กับหลานผู้จัดการฟาร์มได้ไงอะ เดียวก็ถูกจับ โยนทะเลหรอกร"

วรัทแกล้งทำหน้าตกใจ

"โอ๊ย... ขอโทษครับคุณเตชัส ผมผิดไปแล้วครับ คราวหน้าจะไม่ทำ อีกแล้วครับ"

"ไม่ต้องเลยพี่ ไม่ต้องเลย"

เตชัสร้องซัดด้วยเสียงหัวเราะ ดวงหน้าคมายิ้มยามหัวเราะ ยิ่งน่าดู ทว่าพอสายตาเลื่อนสบกับดวงตาคู่สวยของคนที่ชอบแอบมองเขา เสียงหัวเราะพลันจางหายไป ทำให้เจ้าของดวงตาคู่สวยรู้ตัวรีบหลบสายตา ปาลิตาเสด็จกุญแจจากมือเพื่อนแล้วเดินไปยังตัวบ้านทันที เตชัสมองตาม แล้วลอบถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเอ่ยลา

"ผมไปก่อนนะพี่ เดี่ยวเจอกันที่บ้านใหญ่ นะครับ"

วรัทกับนลินหันมองหน้ากันอีกรอบ อยากรจะช่วยสนับสนุนความรักของ เพื่อน หากก็รู้ว่าเตชัสไม่เคยมองเพื่อนเธอมากไปกว่ารุ่นพี่เลยสักนิดเดียว

แสงอาทิตย์เริ่มจางหายไปจากขอบฟ้า เมื่อตะวันดวงโตจมหายไปได้ น้ำ บ้านหลังใหญ่สี่ขาวกระจ่างตั้งตระหง่านรับคลื่นลมอยู่ไม่ไกลจากบ้านพัก ของพนักงานเท่าไรนัก คนมาใหม่ทั้งสามเดินมาตามทางที่โรยด้วยกรวดใส ก้อนเล็กๆ ข้างทางเต็มไปด้วยไม้ดอกหอมที่ปลุกอยู่เรียงราย

"ดอกอะไรตา หอมจัง"

"ดอกแก้ว"

"อ้อ ดอกแก้วที่เขาเอาไปมันไปติดบนลูกซุบไซม์ย"

นลินพยักหน้ารับเข้าใจ วรรีทอดแขวะอย่างหมั่นไส้แถมเอ็นดูไม่ได้

"รู้จักแต่เรื่องกินอย่างเดียวนี่ล่ะนะ"

"ก็งั้นสิ"

นลินตอบรับอย่างไม่ใส่ใจ ตาจับจ้องบ้านหลังใหญ่แสนสวยในความรู้สึก บ้านหลังใหญ่หากเงียบสงบดูไร้ผู้คนอยู่อาศัย

"บ้านนายหัวใหญ่จังเนอะ เลี้ยงหอยมุกนี่มันให้เงินดีขนาดนี้เลยหรือไงนะ หรือว่านายหัวจะขายของเถื่อนซะ ตา ว่าไง"

"ลิน!"

เสียงปาลิตากับวรรีทอухานออกมาอย่างตกใจ หากนลินยังคงวิจารณ์เพลีนอย่างสนุกปาก

"แบบพวกขายน้ำมันเถื่อนไง หรือไม่กี่ชนของเถื่อน อยู่เกาะอย่างนี้สบายออกเนอะ"

"ขอโทษนะ บังเอิญรวมมาตั้งแต่เกิดนะครี๊บ ก็เลยไม่เคยขายของเถื่อนหรือชนของเถื่อน"

เสียงทุ้มบอกเรียบๆ ร่วงสูงปรากฏตัวออกมาจากซุ้มหิรัญญิการที่หน้าทึบพอจะบังคนตัวใหญ่ได้เกือบมิด นลินสะดุ้งเฮือก หากยังฝันดีสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ในขณะที่ปาลิตากับวรรีเริ่มจะปลงตากับชีวิตตัวเองแล้ว ถ้าภานต์จะโกรธหรือเกลียดชังหน้าพวกเธอมันก็ไม่แปลกเลยจิงๆ

"นอกจากบ้านหลังนี้แล้ว ผมยังมีบ้านที่กรุงเทพฯ อีกนะ บ้านพักตากอากาศที่เชียงใหม่ก็มี พัทยา ระยอง ภูเก็ต ตรัง ขอนแก่น อีมี มีที่ไหนอีกนะ"

"มีเครื่องบินเจ็ต เครื่องบินส่วนตัวหรือเปล่าคะ แล้วเรือรบมีมัยคะ เรือดำน้ำล่ะ"

นลินถามรวีเป็นชุด กลบความเขินของตัวเองที่ถูกจับได้ว่ากำลังนินทาเขา อยู่ นกนัตเหมือนจะอึ้งไปนิด ก่อนจะปล่อยเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น เรียกให้ เกตรา กับ เตชัส โผล่หน้าออกมาดูจากตัวบ้าน

"เจ็ดส่วนตัวไม่มี ทำได้แต่เช่ารายปีเพราะซีเกียจซ่อมบำรุง เรือรบ เรือดำน้ำไม่มี ไม่ได้จะไปสู้กับใคร มีแต่เรือยอชต์สองลำ กับว่าจะซื้อเพิ่ม อีกสักลำ ไม่นับรวมพวกสปิดโบ๊ต เจ็ตสกี รถสปอร์ต แล้วก็อะไรพวกนั้น ที่ซีเกียจนับด้วย เป็นไง รวยแบบนี้ถ้าไม่รวยมาตั้งแต่เกิด ต่อให้ชายของเพื่อน ขนของหนีภาษีก็หาได้ไม่ทันหรอกนะ"

นกนัตร้ายยาวด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะอย่างอารมณ์ดี นลินมองหน้าคม ที่สไตไปด้วยรอยยิ้ม แล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้ เธอยกมือขึ้นไหวขอโทษชายหนุ่ม

"ลินปากไม่ดีอีกแล้ว นายหัวอย่าโกรธลินนะ"

"ใช่ครับ ปากมันไม่ดีมาตั้งแต่เกิดครับ ตอนเกิดมาแม่มันก็แทบจะเอา ซีเกียจปากให้ตายไปตั้งแต่ยังเด็กแล้วล่ะครับ"

วรัทพุดสนับสนุนคำเพื่อน หากแทนที่นลินจะดีใจ กลับกระทืบทำ คนปากมากที่สุดแรงจนวรัทต้องร้องลั่นด้วยความเจ็บ

"เจ็บเว้ย ไอ้ลิน ทำซ้ำทำไมวะ"

"พุดมาก"

"อย่าเพิ่งทะเลาะกัน อย่าเพิ่งทะเลาะกัน"

เกตราเดินเข้ามาเป็นกรรมการห้ามมวย เหลือบมองหน้าเพื่อน อย่างจับสังเกต เพราะหน้าคมยังคงแถมด้วยรอยยิ้มไม่จาง

"หิวข้าวแล้ว ไปกินข้าวกันก่อนดีกว่า แล้วจะไปทะเลาะต่อที่โต๊ะอาหาร ก็ได้นะลิน"

ทุกคนรับคำอย่างเห็นด้วย เพราะน้ำย่อยเริ่มจะย่อยสลายเนื้อเยื่อ ในกระเพาะอาหารกันแล้ว

"นายหัว"

นลินผ่อนฝีเท้าให้ช้าลงจนมาเคียงคู่กับคนที่เดินหลังสุดแล้วกระซิบเรียก
ตาเข้มมองเป็นเชิงถาม เด็กสาวส่งยิ้มหวานประจบ

"ไม่โกรธลินนะคะ คราวหน้าลินจะไม่พุดมากอีก"

"ไม่โกรธหรอก อยากพุดอะไรก็พุดไปเถอะ เราไม่ว่า"

เขาบอก ไม่มีรอยยิ้มที่ปาก หากดวงตาเหมือนจะหัวเราะได้ นลิน
ยิ้มกว้างอย่างดีใจ

"นายหัวใจดี"

"ก็บอกแล้วไง ว่าเรากลือสุภาษิต ไม่ถือคนบ้า ไม่ว่าคนเมา"

เขาบอกทั้งทำยพร้อมเสียงหัวเราะลั่นเมื่อเห็นสีหน้าเหวอๆ ของคนพัง
ร่างสูงเร่งฝีเท้าเดินจากไป ทั้งคนที่ยื่นแขนเขี้ยวทำอะไรไม่ได้ให้เดินตามหลัง
มาเองเพียงลำพัง

โต๊ะกลางห้องอาหารใหญ่จัดไว้เรียบร้อยสวยงาม จนทำให้เด็กหนุ่มสาว
ทั้งสามถึงกับยืนเกร็งตัวแข็งไม่กล้านั่ง เจ้าของบ้านมองหน้าแขกอย่างแปลกใจ

"ทำไมไม่นั่ง หรือว่าลมมันเย็น"

ภคตราถามแทนเพื่อน ปาลิตาก้มหน้ากลืนยิ้ม ส่วนนลินกับวรัท
หัวเราะลั่นแล้วทรุดลงนั่งง่าย ๆ อย่างเล็กเกร็ง พอทุกคนประจำที่ครบ
อาหารก็เริ่มทยอยยกมาเสิร์ฟ

"เมื่อก็นี้คุยอะไรกัน นายถึงหัวเราะดังขนาดนั้นนายหัว"

ภคตราเอ่ยถามเพื่อน นกนัตทำหน้าที่ประหลาดกับสรรพนามที่เพื่อนเรียก

"ทำไมนายต้องเรียกเรว่านายหัว"

"อ้าว ก็เรียกตามนลินไงเนอะ"

เขาหันมาหาเพื่อน นกนัตเหลือบมองหน้านลินนิดหนึ่ง ก่อนจะบ้วนหน้า
ให้ขริมตามเดิม

"ไม่ต้องเลย นายเคยเรียกยังงี้ก็เรียกยังงี้"

"แล้วน้องๆ ละ"

เกตราบถามเพื่อนแทนเด็กๆ นกนตัมองหน้าแต่ละคนทีดูเหมือนจะเป็น
การทำงานข้าวเย็นมือที่เครียดเกร็งที่สุดในชีวิตก็ว่าได้

"เรียกพี่ภนตก็ได้"

"จำไว้ละ น้องๆ เรียกพี่ภนต อย่าเรียกน้าภนตตามอย่างนายเต้เด็ดขาด
นะ เพราะน้าภนต เอ๊ย! พี่ภนตกลัวแก่"

เกตราบอกแล้วหันมายกคิ้วให้เพื่อนอย่างทะเล้น นกนตส์่ายหน้า
อย่างระอานิดๆ

"แล้วตกลงว่าไงละ ที่นายหัวเราะบ้านแตกขนาดนั้น" เกตรายังไม่เลิกซัก

"นลิน เขาว่าเราขายของเถื่อน"

นกนตส์่ายหน้าเสียงเรียบนิ่งเดาอารมณ์ไม่ถูก นลินเงยหน้าจาก
จานข้าวขึ้นส่งยิ้มแหย้ให้เกตรา ส่วนเต้ซัสก็มหน้ายิ้มกับจานข้าว เพราะ
เหมือนได้มาเห็นอะไรที่ตอนอยู่มหาวิทยาลัยไม่เคยเห็น

...รอยยิ้มแหย้ของพี่ลินที่ปกติไม่ค่อยจะมี นอกจากรอยยิ้มกวนๆ
แสนมั่นใจ...

"ฮ้า นลินรู้ความจริงได้ไงนี่"

เกตราแก้งทำตาโตเสียงดัง นกนตส์ักจะปลงกับเพื่อน เพราะดูเหมือน
เกตราจะเข้ากันได้ดีกับเจ้าเด็กแสนนั้นนัก

"เลิกพูดไร้สาระได้แล้วนะ แล้วเราก็บอกเขาไปแล้วว่า เราน่ะรอย
มาตั้งแต่เกิด ไม่ได้ไปชนของเถื่อน ขายของเถื่อนที่ไหน"

"นายหัว ลินขอโทษแล้วนี่คะ"

นลินท้วงเสียงอ่อยๆ นกนตส์ลือบตามองหน้าใส ก่อนจะคลี่ยิ้มบาง

"อ้อ เราก็บอกแล้วไงว่าเรา..."

"ไม่ถือคนบ้า ไม่ว่าคนเมา ไซค์อะ...ลिनมันบ้าเอง"

นลินพูดอย่างปลงตก นกนตส์หัวเราะลั่นอย่างถูกใจ ทั้งเกตราทั้งเต้ซัส

ต่างมองหน้าชายหนุ่มอย่างแปลกใจ แล้วก็เป็นเกตราอีกนั่นแหละที่อดใจไม่ได้

"หมู่นี้เป็นอะไรวะ ภนต์ แอบไปกินกัญชามาหรือเปล่า หัวเราะร่วนเลย"

คำถามนั้นหยุดเสียงหัวเราะของเพื่อนได้ชะงัด นภนต์เลิกหัวเราะ เลิกต่อปากต่อคำ แล้วทานข้าวต่อโดยไม่สนใจใครอีก

"ว่านิตเดียวก็งอนแล้ว ชี้ใจน้อยจัง"

เสียงเกตราบ่นดังมาแว่วๆ นลินขยับปากจะตอบรับ หากปาติสาสะกิดเพื่อนไว้ได้ทัน

"อย่าพูดอะไรอีกเด็ดขาดเลยนะลิน ถ้าแกยังไม่อยากกลับไปอยู่บ้านอีก"

"ครับผม"

นลินตอบรับเสียงเบา ดวงตามีรอยขบขันไม่จาง

"เริ่มงานพรุ่งนี้ละ"

เสียงดังมาจากคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ในห้องรับแขก เจ้าของบ้านนั่งเก๊กทำหน้าตุ้ ไม่มีเค้ารอยอารมณ์ดีเหมือนเมื่อตอนหัวค่ำอีก แรงงานใหม่ทั้งสามรับคำแต่โดยดี มีเตชซ์นั่งอยู่ใกล้ๆ ด้วย

"เต นายก็ไปทำกับพวกรุ่นพี่เราด้วยนะ"

นภนต์หันมาสั่งหลานชายเพื่อน เตชซ์รับคำ

"เริ่มงานเจ็ดโมงเช้า"

เสียงนภนต์ยังคงดังมา นลินทำตาโตเมื่อได้ยินเวลาที่ต้องเริ่มงาน นภนต์ที่มองอย่างจะคอยหาเรื่องอยู่แล้วเอ่ยถามเรียบๆ

"สายไปหรือ จะเอาเข้ากว่านั้นมั๊ย สักทีห้าครึ่งเป็นไง"

"ไม่ค่ะ เกรงใจค่ะ คำสั่งแรกของนายหัวถือเป็นที่สุดค่ะ"

นลินก้มหน้าก้มตาตอบเรียบร้อย นภนต์เมินหน้าหนีซ่อนรอยหัวเราะในดวงตา

"ดี พวกคุณไปพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้ค่อยเริ่มงาน"

"ครับ"

"คะ"

ทุกคนรับคำพร้อมเพรียง ก่อนจะทยอยออกจากห้องรับแขกไป

"นายนอนที่นี่หรือเต"

นลินถามรุ่นน้องยามเมื่อออกมาอยู่หน้าบ้านหลังใหญ่เรียบร้อยแล้ว
เตชส์ยิ้มรับ

"ครับผม"

"ไปนั่งคุยกันที่ที่พักของพี่มั๊ย"

วรัทชวัน เตชส์เดินตามอย่างว่าง่าย

"บ้านเ็งอยู่ที่ไหนเต"

"อยู่สงขลาครับ"

"อ้อ เป็นคนสงขลา"

นลินพยักหน้ารับรู้ เพราะเป็นคนอยู่ไม่สุข มือชนๆ จึงเอื้อมเด็ด
ดอกแก้วข้างทางมาเซยชมเล่น หากมือหนักๆ ของเธอก็ทำเอากลีบดอก
ร่วงกระจาย ไม่เหลือสมบูรณ์สักดอกเดียว สาวน้อยเลยหยุดเดิน พยายาม
เด็ดดอกไม้อย่างเบามือด้วยความตั้งใจ แล้วเธอก็ทำสำเร็จ เมื่อช่อดอกแก้ว
สวยหอมมาอยู่ในมือเรียบร้อย

"มือบอน"

เสียงปาลิตาว่ามาเบาๆ หลังจากที่เตชส์ปรากฏตัว เพื่อนสาวของนลิน
ก็เงิบเสียงลงไปอย่างไม่เคยเป็น คนถูกต่อว่าอีกไหล่ ยกดอกไม้ขึ้นแต่จะมุก
ในมาดเก๋

"ดอกไม้สวย หอม ซอบนะ ทำไม มีอะไร"

"ใครจะว่าอะไร แต่ระวังพี่ภนต์เห็นล่ะ"

"ก็ลองดู ໄ໓ นลินคนนี่ไม่กลัวหรอก กะแก่นายหัวตัวโตๆ คนหนึ่ง"

นลินทำปากดี เตชะสั่นมองหน้ารุ่นพี่ยิ้มๆ มองเลยหลังเด็กสาวทั้งสองไป แล้วอุทานออกมาอย่างตกใจ

"พี่ลิน หน้าภนต์อยู่ข้างหลัง"

นลินสะดุ้งเฮือกยืนตัวแข็ง แล้วก่อนที่จะเป็นลมไป วรรักษ์ปล่อยเสียงหัวเราะพริตตออกมา นลินเลยรู้ว่าโดนเด็กหลอกเข้าให้แล้ว

"ไอ้เต" เสียงตุ๊ดร้องเรียกอย่างเอาเรื่อง

"ถึงเอ็งจะเป็น..."

"นลิน!"

ปาลิตาเรียกเสียงหนักเตือนสตินลิน เพราะรู้ว่าเพื่อนจะพูดอะไร ความรู้สึกของเธอที่มีต่อรุ่นน้องไม่เคยเป็นความลับกับเพื่อนๆ แต่จะหยิบยกออกมาพูดเล่นๆ เธอก็ไม่คิดว่ามันดี นัยน์ตาคู่สวยมองสบตาคู่คมชั่ววินาทีก่อนจะเบนหลบ ร่างบางของคนที่มีความลับซ่อนอยู่ในใจเร่งฝีเท้าเดินนำหน้าไป นลินนั่งงั้นไปอย่างรู้สึกผิดที่เผลอเล่นมากไปหน่อย แต่ก็ยังไม่วายมองหน้ารุ่นน้องอย่างอาฆาต แล้วรีบวิ่งไปอยู่เคียงข้างเพื่อน โดยมีสายตาของเตชะสั่นกับวรรักษ์มองตาม

"มาที่นี้บ่อยหรือเต"

วรรักษ์ถามชวนคุยระหว่างเดินเอื่อยๆ ตามหลังเพื่อนๆ ไป

"ครับ ตามหน้าเกมมานะครับ ผมค่อนข้างจะสนิทกับหน้าเกมมากกว่าหลานคนอื่นๆ ของหน้าเขา"

"อายุไม่ห่างกันเท่าไรนะอะ"

"ก็สิบปีได้ครับ แม่ผมอายุห่างจากหน้าเกมมากนะครับ"

วรรักษ์ทำเสียงรับรู้ เตชะสั่นทอดสายตามองร่างบางสองร่างที่เดินเสียบริมทะเลด้วยแววตาชื่นชม

"พี่ลินนี่เก่งนะครับ"

"อะไรเก่ง ปากเสียเก่งนะหรือ"

วรัทถาม เตชัสหัวเราะอย่างขบขัน

"ไม่ใช่ครับ ทำให้คนหัวเราะเก่งต่างหาก"

"นั่นล่ะนลิน"

วรัทพุดอย่างภูมิใจในตัวเพื่อน แล้วก็ไม่วายหยอดเหมือนอย่างที่ทำ
เป็นประจำ

"ไม่เหมือนปาลิตาซะมั๊ย"

คำพุดประโยคนั้นทำให้เตชัสนิ่งไปนานชั่วครู่ ก่อนจะเอ่ยตอบอย่าง
ระมัดระวัง

"พี่ตาไม่ใช่คนช่างพุด"

"ก็ใช่ แล้วนายชอบแบบไหนล่ะ"

วรัทถามด้วยหน้าตาไม่รู้ไม่ชี้ เตชัสหัวเราะกลบเกลื่อนก่อนจะตอบตัดบท

"ผมยังไม่คิดครับพี่ ผมยังไม่อยากมีใคร"

"จะให้เด็กพวกนั้นทำอะไร"

เกตราเอ่ยถามเพื่อน นกนตเผลอยิ้มเมื่อนึกถึงหน้าใสที่ทำทะเล้น
ได้แทบทุกเวลาของเด็กสาวคนนั้น คนที่เหมือนจะไม่โตสักเท่าไรเลย

"ยิ้มอะไร" เกตราอดถามเพื่อนอย่างรวนๆ ไม่ได้

"ยิ้มไม่ได้หรือไง"

"ก็ไม่ได้ว่าอะไร แล้วว่าไงเรื่องงานของเด็กพวกนั้น"

"ก็แล้วแต่นาย"

"ได้ไง"

เพื่อนเริ่มโวยวาย หากนกนตไม่สนใจ

"เราทำเรื่องการตลาด นายทำเรื่องฟาร์ม"

"นั่นเป็นว่าเราต้องรับผิดชอบเธอ"

"ก็ใช่"

"ก็ได้"

เกทรายอมรับง่าย ๆ ความจริงมันก็ไม่ยากเท่าไรหรอก แต่ก็อดป่วน อดแกล้งเพื่อนไม่ได้ ก็ดูเถอะนะ ขนาดว่าอยู่กับเขาแค่สองคน นกนัตก็ยังคง ไม่วายเก็กมาดขริม

"เด็กนั้น..."

เกทรายเอ่ยขึ้นลอย ๆ เงยหน้ามองภาพวาดห้องทะเลสีกับบนเพดาน อย่างอารมณ์ดี

"นลิน"

นกนัตต่อให้อย่างรู้ว่าที่เพื่อนเอ่ยหมายถึงใคร เกทรายละสายตามอง คนพูดชนิดหนึ่งอย่างจับสังเกต

"ถูกใจหรือไง"

"อ้อ ปากเสียดี"

นกนัตพูดลั่นหัวเราะ นัยน์ตามีรอยพึงพอใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

"ไม่เคยเจอละสิ"

เกทรายรู้ว่าเพื่อนเกิดและเติบโตมาอย่างไร กับเขาที่จบมาจากคณะนั้น ผู้หญิงแทบจะเหมือนผู้ชายเลยไม่แปลกอะไรมากนัก แต่กับนกนัตคนที่เรียนอยู่อีกคณะ อีกสิ่งแวดล้อมที่มีแต่สาว ๆ สวย ๆ พุดเพระ ๆ พอมาเจอผู้หญิง อย่างนลินก็ต้องรู้สึกแปลกเป็นธรรมดา

"ไม่เคยเจอ คนอะไรปากเสียได้ทุกที่ทุกเวลา"

นกนัตพูดอย่างขำ ๆ เกทรายพลอยหัวเราะไปด้วยเมื่อคิดถึงการทำ ของรุ่นน้องที่ห่างกันหลายปีคนนั้น

"งานแสดงไปมุกอีกสองเดือนนี้ว่าไงละ นกนัต" เกทรายเปลี่ยนเรื่องคุย

"ก็เตรียมงานไปเยอะแล้ว"

"ตกลงใครเป็นนางแบบเครื่องประดับชุดใหญ่"

เขาถามถึงข้อที่ถกเถียงกันมานาน ว่าหญิงสาวผู้โชคดีคนไหนที่จะได้

เดินแบบโชว์เครื่องประดับชุดไข่มุกที่มีมูลค่าหลายล้านบาท

"ซาร่า"

"คุณซาร่าหรือ"

เกตราหันมองหน้าเพื่อนอย่างแปลกใจ นกนัตพยักหน้ารับ

"จะไม่ดีกว่าหรือ นั่นเพื่อนนาย"

"เขาเป็นนางแบบดัง กรรมการทุกคนก็เห็นด้วย"

ซาร่าหรือสรารินเป็นเพื่อนรุ่นน้องที่โตมาพร้อมกับนกนัต ด้วยเพราะบิดาของสรารินเป็นเพื่อนสนิทกับบิดาของนกนัตนั่นเอง รวมทั้งเธอยังเป็นเพื่อนหญิงที่ค่อนข้างจะสนิทมากเป็นพิเศษของนกนัตอีกด้วย

"ก็ดี"

เกตราตอบเพียงแค่นั้นแล้วลอบระบายลมหายใจยาว นกนัตมองจับสังเกตุเพื่อน

"ไม่ชอบเขาหรือ"

"ไม่ได้ไม่ชอบ แต่..."

เกตรานิ่งไป พยายามคิดถึงโครงหน้าสวยที่เห็นตามนิตยสารชั้นนำหลายเล่ม ท่าทางยามเดินเป็นสง่า รอยยิ้มหวานหยดที่มีให้กับทุกคนตามปราสาทของประชาชน

...ให้ตายเถอะ ถึงตอนนี้เขาก็งงไม่ชินจริงๆ

"ไม่รู้สิ อาจจะไม่ชินมั้ง ไม่ค่อยเคยเจอคนหวานอย่างนั้น"

"ซาร่าเขาไม่ใช่คนหวานอย่างที่คิดหรอก"

นกนัตแก้แทนเพื่อน หากเกตราก็คร้านที่จะตอบรับหรือปฏิเสธ ร่างสูงหนาติดตัวลุกยืนแล้วตัดบทง่าย ๆ

"ไปเดินดูบ่อพ่อแม่พันธุ์เตี๋ยวนะ"

"ไปด้วย"

นกนัตบอกก่อนจะวางแก้วรับน้ำดื่มในมือลง เกตราโบกมือปฏิเสธ

"ไม่ต้อง นายไปทำงานของนายเหอะ ฉันขี่มอเตอร์ไซด์ไปแป๊บเดียว
ดูนิดเดียวล่ะ แล้วเดี๋ยวก็กลับมาอนแล้ว"

"ตามใจ"

• บทที่ 4

เช้าวันใหม่ของนลินเริ่มต้นขึ้นอย่างทุลักทุเล เมื่อเธอสะดุ้งตื่นเอาตอนหกโมงสี่สิบห้านาที โดยมีปาลิตานอนหลับสบายอยู่ข้างๆ

"ตาตื่นเร็ว"

เสียงเรียกของนลินทำลายฝันดีๆ ของปาลิตาเสียสิ้น

"อะไร ลิน ร้องอย่างกับแผ่นดินจะถล่ม"

"ถล่มแน่ ถ้าแกยังไม่ลุกตอนนี้ อีกสิบห้านาทีจะถึงเวลานัดนะตา"

ยังไม่ทันจบคำ ปาลิตาก็ลุกพรุดอย่างนึกได้ นลินวิ่งเข้าห้องน้ำก่อนเป็นคนแรก ปล่อยให้ปาลิตาไปปลุกวรัทต่อ อีกห้านาทีจะเจ็ดโมงเช้า คนทั้งหมดก็มาพร้อมกันหน้าบ้านพัก โดยมีวรัทที่เสียสละไม่อาบน้ำ ทำเพียงแต่แปรงฟันอย่างเดียวเท่านั้น

"วีนะ"

นลินหันมาบอกกับเพื่อน ทุกคนพยักหน้ารับ แล้วหนุ่มสาวสามคนก็ออกวิ่งจนสุดฝีเท้าเลียบริมหาด ท่ามกลางพระอาทิตย์ที่กำลังโผล่พ้นจากห้องทะเลกว้างที่เงียบสงบเห็นเพียงคลื่นเคลื่อนกระทบอย่างแผ่วเบา

"วิ่งออกกำลังกายกันแต่เช้าเลยเน้อ"

เสียงเกตราที่นั่งรออยู่ใต้ซุ้มหิรัญญิการ์ตะโกนทักอย่างอารมณ์ดี เมื่อหนุ่มสาวทั้งสามวิ่งกระหืดกระหอบมาถึงหน้าบ้านในเวลาเจ็ดโมงเช้าตรงเปงไม่ขาดไม่เกิน วัรัททรุดลงไปนั่งอย่างหมดแรง โดยมีปาลิตาช่วยพยุงให้เพื่อนอย่างห่วงใย เตชส์มองรุ่นพี่แล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

"เหนื่อยมากหรือครับ พี่วัรัท"

"เหนื่อยสิวะ" วัรัทกัดฟันพูด

"ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายก็อย่างนี้ล่ะเนอะ ว่าแต่ตื่นสายกันหรือ"

เกตราถามดักคอ ตามองหน้าเด็กสาวตัวแสบ นลินทำหน้าที่หลอหลาไม่เข้าใจ

"ใครตื่นสายหรือคะ"

"อ้าว ก็เห็นวิ่งกันมา"

"ออกกำลังกายที่ ออกกำลังกาย ไม่ได้วิ่งเพราะกลัวมาสายหรือคะ"

นลินตอบรักษาฟอร์ม เกตราหัวเราะก่อนจะลุกเดินนำไปยังรถจี๊ปที่จอดไว้ในโรงรถข้างๆ ตัวบ้าน

"เกอะ ไม่ว่าจะ พี่เกใจดีกับน้องๆ อยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นนายหัว มีหวังถูกตะเพิตตายแน่ๆ"

เขาแกล้งใส่ไฟ ซึ่งนลินก็เชื่อสนิทใจ เพราะหน้านภนตีให้ออกขนาดนั้นนี่นะ

"วันนี้ไปไหนครับพี่" วัรัทที่แรงกลับมาแล้วร้องถามขึ้น

"ไปดูโรงเพาะหอยมุกกันก่อน"

เกตราตอบพลางกระโดดขึ้นรถแล้วทำมือให้รุ่นน้องขึ้นตาม

"ที่นี้เพาะหอยมุกเองหรือคะ"

ปาลิตาถามอย่างสนใจ เมื่อชายหนุ่มเจ้าถิ่นพานำดูงานรอบๆ

"ทดลองนะครับ เพราะว่าตอนนี้ประเทศไทยเรายังมีคนเลี้ยงหอยมุกไม่เยอะนัก แต่มีความต้องการมาก เลยต้องสั่งมุกนำเข้าจากต่างประเทศ ทางฟาร์มเราก็เลยทดลองเพาะดู แต่ก็อยู่ระหว่างการทดลองละนะ ถ้าสำเร็จ การเลี้ยงหอยมุกระดับอุตสาหกรรมก็ทำได้สบายเลย"

เกตราอธิบายอย่างอารมณ์ดี มีเดັกๆ เดินตามเป็นพรวน

"เรื่องฝึกงานก็ไม่ซีเรียสนะ พี่อยากให้น้องๆ ได้เห็นการทำงานโดยรวม ชัดๆ มากกว่า ไม่ได้คิดจะให้ลงมือทำแบบรู้อีกรู้จริงขนาดผู้เชี่ยวชาญอะไรแบบนั้น เพราะงั้นก็ไม่ต้องเครียดไป"

"ครับผม ดีครับ ผมชอบ" วรทตอบรับยิ้มแย้ม

"คนซีเกียจ"

เสียงนลินแหงะมาไม่เบานัก วรททำหน้าที่ไม่รู้ไม่ซี ไม่ใส่ใจคำว่ากล่าวนั้น

"นี่หอยมุกอะไรคะ พี่เก"

นลินเลิกสนใจเพื่อนแล้วหันกลับมาสนใจสิ่งที่อยู่ตรงหน้าแทน เกตราเอื้อมหยิบหอยมุกขนาดตัวกว้างหกถึงเจ็ดเซนติเมตรขึ้นมาให้รุ่นน้องได้ชมใกล้ๆ

"หอยมุกกระแจะ บางที่อาจเรียกหอยมุกกระฉิ หรือหอยมุกแกลบ"

"ตัวเล็กนะคะ"

ปาลิตาตั้งข้อสังเกต เขยี้มรับ อดเหลือบมองไปทางหลานชายที่ยืนอยู่ด้านหลังไม่ได้ จากที่ได้สังเกตดูท่าทีของสองคนนี่ เกตราก็พอจะเดาออกว่ารุ่นพี่สาวคิดยังไงกับหลานชายของเขา หากแต่เดชะนี้สิ เขายังมองไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่

"ตัวเล็กครับ เพราะงั้นไข่มุกที่ได้จากหอยชนิดนี้ก็จะเล็กตามไปด้วย ไข่มุกที่ได้จะมีขนาดประมาณห้าถึงหกมิลลิเมตรเท่านั้นเอง"

"มุกนี้เขาวัดน้ำหนักเป็นยังไงคะ พี่เก"

คนช่างซักทำหน้าที่ซักอีกแล้ว เกตรายิ้มแล้วเล่าอย่างใจดี

"เป็นกะรัตครับ"

"ก็เหมือนเพชรสิครับ"

"ใช่แล้ว เหมือนเพชรนะ คือไข่มุกที่หนักสี่เกรอน จะเท่ากับหนึ่งกะรัต" นลินขมวดคิ้วอย่างสงสัยไม่คลาย

"พี่จ๋า แล้วไอ้เกรอนแกรนอะไรนี่ มันเป็นอย่างไงล่ะคะ"

"อืม เป็นคำถามที่ดีมาก เพราะตอนแรกพี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน เทรู่มั้ย" เขาหันมาถามหลานชาย เตชัสส่ายหน้าเป็นคำตอบ

"เขาวัดขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของไข่มุก ไข่มุกที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งส่วนแปดนิ้ว จะหนักประมาณหนึ่งเกรอน"

"งั้นสี่เกรอนก็มีเส้นผ่านศูนย์กลางสี่นิ้วครึ่งนะสิคะ"

"เก่งจังนลิน แต่ไม่ใช่ครับ ไข่มุกที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางครึ่งนิ้วหนักประมาณห้าสิบห้าเกรอนครับ แล้วถ้าขนาดหนึ่งนิ้ว จะหนักถึงสิริ้อยห้าสิบเกรอนเลย แต่หาได้ยากมาก"

"อ้าว ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะคะ เขาใช้อะไรมาวัดให้เป็นอย่างนี้คะ"

นลินถามคำถามที่ทำให้เอาเถตราตอบไม่ได้

"ไม่รู้สิ สงสัยต้องไปถามคนบัญญัติขึ้นมาซะละมั้ง ไปดูการกระตุ้นหอยพ่อแม่พันธุ์ดีกว่านะ"

เถตราเดินนำไปอีกด้านของโรงเพาะ นลินกับวรวิฑ์เดินตามไปติดๆ โดยมีปาลิตาเดินตาม เธอพยายามเร่งฝีเท้าไปให้ทันเพื่อน แต่กลับสะดุดเข้ากับขอบปูนที่พื้น ทำให้เกือบหกล้มลงไปกองกับพื้น หากไม่ได้มีมือใหญ่แข็งแรงของคนเดินตามหลังมาช่วยฉุดไว้

"ไม่เป็นไรนะครับ พี่ตา"

เตชัสถามอย่างห่วงใย ปาลิตาเงยมองสบตาเขาได้เพียงนิดก็ต้องก้มหลบ เอ่ยพึมพำขอบคุณเสียงเบา แล้วก็รีบเดินตามเพื่อนไปอย่างรวดเร็ว เตชัสมองตามด้วยสายตาที่อ่านไม่ออกดูเจตนา

"พ่อแม่พันธุ์หอยนี้ได้มาจากไหนหรือครับ พี่เก"

วรัทซึกอย่างสนใจ เมื่อเดินดูพ่อแม่พันธุ์ที่ถูกเลี้ยงอยู่ในถังไฟเบอร์ขนาดใหญ่หลายถัง

"จับมา"

"จากไหนทะเลหรือคะ"

"ครับ ตามเกาะนะ พอจับมาก็จะทำความสะอาด เอาสิ่งสกปรกที่เกาะอยู่ตามเปลือกออกให้หมด แล้วก็เลือกเอาขนาดที่ต้องการ คือประมาณเจ็ดเซนติขึ้นไป มาใส่ไว้ในกระบะเพื่อกระตุ้นให้หอยปล่อยเซลล์สืบพันธุ์ตามวิธีการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิ ซึ่งหอยหลายชนิดก็ใช้วิธีการนี้เหมือนกัน"

"ทำยังไงคะพี่เก"

"ก็จะใช้น้ำอุณหภูมิประมาณสามสิบสี่องศาเซลเซียส ไหลผ่านกระบะที่ใส่หอยประมาณสิบนาที สลับกับน้ำอุณหภูมิปกติ ทำต่อเนื่องไปจนกว่าหอยจะปล่อยไข่ปล่อยน้ำเชื้อ พอมันปล่อยเราก็จับแยกหอยตัวผู้กับตัวเมียออกจากกัน แล้วก็รอกันว่าหอยจะปล่อยไข่กับน้ำเชื้อออกหมด แล้วก็เอาไข่กับน้ำเชื้อมาผสมกัน จากนั้นก็เอาไปพักในถังใหญ่อีกใบขนาดประมาณหนึ่งตัน"

"แล้วอย่างนี้เราต้องรอเท่าไรคะ กว่าหอยจะปล่อยไข่กับน้ำเชื้อ"

ปาลิตาถาม นลินก้มมองหอยในกระบะที่คงจะรู้สึกรำคาญกับน้ำที่ไหลผ่านตัวไม่มากนักน้อย ด้วยอุณหภูมิที่นั่นช่างไม่คงที่เอาซะเลย

"อย่างนี้ไม่ต้องรอกันทั้งคืนหรือคะ กว่าหอยจะปล่อยไข่นะคะ"

นลินถาม เกตราหัวเราะก่อนจะตอบโดยดี

"โดยมากหลังจากปล่อยน้ำอย่างที่บอกนะครับ ก็ประมาณสามสิบนาทีที่หอยจะปล่อยเซลล์สืบพันธุ์ออกมา"

"แล้วลูกหอยกินอะไรเป็นอาหารหรือคะ"

"กินสาหร่ายเซลล์เดียวครับ ที่ฟาร์มเราจะเอาให้หอยกินประมาณสี่ชนิด ซึ่งความหนาแน่นกับชนิดของสาหร่ายจะเปลี่ยนไปตามขนาดของลูกหอย"

"แล้วหลังจากนี้ก็เอาไปเลี้ยงให้โตหรือครับ"

"ใช่แล้ว แต่กว่าจะโตลูกหอยก็ตายไปเป็นเบือเหมือนกันนะ"

"บาปกรรมเนอะพี่"

นลินหันมาพยักพยอกกับเกตรา เขายิ้มตอบอย่างขำๆ

"อ้อ บาปกรรม ขึ้นฝั่งที่ไรฟี่ก็ต้องไปทำบุญให้พวกลูกหอยที่ตายไปทุกทีละ กะว่าชาติหน้าจะได้ไม่ต้องเกิดมาเป็นหอยมุกไง เพราะพี่ว่าถ้าพี่เกิดมาเป็นหอยมุก มีหวังพี่ต้องตายก่อนโตแหงๆ"

"แต่ลินว่าถ้าลินเกิดเป็นหอย ลินต้องเป็นตัวที่โตจนผลิตหอยมุกได้แน่ๆคะ"

นลินพูดเกทับ

"เหอ ถ้าเป็นอย่างนั้นนลินคงเจ็บแยะเลย เพราะกว่าจะผลิตมุกออกมาได้หนึ่งเม็ดนี่ก็ต้องโดนกรีดเนื้อ ยัดแกนเข้าไปข้างในให้ระคายผิว แล้วก็ต้องอมไว้นานเป็นปีกว่าเขาจะมาผ่าเอามุกออกไปแล้วก็ตาย อิม ถ้าเป็นพี่ขอตายซะตั้งแต่เด็กๆ จะดีกว่า จะได้ไม่ต้องทนทรมานนานๆ แบบนั้น"

เกตราเล่าเสียเห็นภาพตามไปด้วย นลินมองค้อนอย่างลึมตัว เกตราหัวเราะลั่นโรงเพาะเลี้ยง

"เอาน่า เดี่ยวจะพาไปดูตอนเขาใส่แกน ถึงตอนนั้นค่อยตัดสินใจเอานะ ว่าจะรอผลิตมุกก่อนแล้วค่อยตาย หรือตายก่อนได้ผลิตมุกดี"

รถมอเตอร์ไซด์คันเล็กวิ่งตรงมาจอดตรงหน้าคนทั้งกลุ่ม ที่ข้างที่นั่งอยู่บนม้าหินหน้าโรงเพาะ บ้างก็ยื่นเก็ทอยู่ใต้ต้นมะพร้าว คนขับยื่นตะกร้าอาหารส่งให้นลินที่ยืนอยู่ใกล้ที่สุดอย่างง่าย

"อาหารกลางวัน เอามาส่ง"

นลินยกมือไหว้ ย่อตัวอย่างสวยงามเหมือนการประกวตนางสาวไทย ที่เคยดูมา นนทมมองแล้วทำหน้าบึ้งยาก

"ฝึกนานมัย ทำนี้ นากลัวเอวจะหัก"

"นายห้ว ขอบคุณละ"

นลินกัดฟันพูด ไม่ยอมต่อปากต่อคำกับเขา เตชส์เดินมารับตะกร้าอาหาร จากนลินอีกที

"วันนี้นายห้วเอาข้าวปลาอาหารมาส่งเองแฮะ ทำไม่มาให้เด็กมา"

เภตราถามเข้าด้วยรอยยิ้ม นกนตย์กไหล่ เดินตามนลินมานั่งบนม้านิน ด้วย

"อยากมาดูหน้าแรงงานใหม่ ว่าทำงานได้ดีแค่ไหน"

"ไม่ได้อยากอยู่บ้านกินข้าวเหงๆ คนเดียวมากกว่าละมั้ง"

เภตราดักคออย่างรู้ทัน นกนตย์มรับ

"ก็จึ้นสิ"

"จึ้นก็ลงมือทานกันเลยนะครั้นน้องๆ วันนี้กับข้าวน่ากินซะด้วย"

เภตราลงมือแกะอาหารออกจากกล่องที่แพ็กมาอย่างดี โดยมีมือขยัน หลายมือช่วยจัดการ

"วันนี้ก็ลองฝึกงานในโรงเพาะนี่ไปก่อนนะ ลุงชันฝากเด็กด้วยน้อ"

เภตราตะโกนบอกหัวหน้าโรงเพาะที่เป็นชายวัยเกือบห้าสิบทำทางใจดี เขาพยักหน้ารับ เด็กๆ เปลี่ยนหัวหน้าขบวนไปเป็นลุงชันแทน เภตรา เดินกลับมาหาเพื่อนที่ยืนฟังมอเตอร์ไซค์อยู่

"กลับด้วยกันหรือเปล่า" นกนต์ถาม

"ยังละ เดี่ยวนายเอาจึบกลับไปแล้วกัน เราเอามอเตอร์ไซค์ไป จะไป หลังเกาะหน่อย"

นกนต์พยักหน้ารับ โยนกุญแจส่งให้เพื่อน เภตรารับมาแล้วขี่มอเตอร์ไซค์ ออกไป นกนต์ก้าวขึ้นรถจึบสตาร์ทเครื่อง กำลังจะขับออกไปแล้ว หากยัง เห็นร่างบางๆ ของสาวน้อยผมซอยสั้นที่กววนอารมณ์เขาได้ทุกทีที่พบหน้า

วิ่งตรงมา

"พี่เก เดี่ยวก่อนคะ เดี่ยวก่อน"

คนพูดหลับหูหลับตาวิ่งโดยไม่ทันมองว่าใครกันแน่ที่นั่งอยู่บนรถ นกนตก็นั่งเงียบไม่ว่าอะไร จนเมื่อเธอเข้ามาเกาะรถไว้ นั่นล่ะ จึงเห็นว่าความจริงแล้วใครกันแน่ที่เป็นคนขับ

"ว่าไงเรา"

เขากามเสียงเรียบๆ หัวนๆ เก๊กมาดขริ่มไว้ นลินส่งรอยยิ้มประจบไปให้

"นายหัวเองหรือคะ ลินนี่กว่าพี่เก"

"เกือบจะนิินทาเราออกมาอีกแล้วล่ะสิ"

เขาดักคอ นลินทำตาโตมอง

"หาเรื่องลินนะนั่น นายหัว"

"ช่างเถอะ จับไม่ได้ก็แล้วไป ว่าแต่วิ่งมาทำอะไร"

"หาปากกาค่ะ นายหัว สงสัยจะหล่นอยู่ในรถ"

"เดี๋ยวจะช่วยหา"

เขากบอก ดับเครื่องรถ แล้วช่วยคนที่ปีนขึ้นรถหาปากกา หากหาทั่วทั้งคันทั้งเบาะหน้าเบาะหลังก็ไม่เจอ ก็มลงไปหาบนพื้นรถก็ยังไม่เห็นอยู่ดี นกนตเหลือบมองหน้าใสที่ก้มหน้าก้มตาหาอย่างขะมักเขม้นด้วยสายตาเอ็นดู หากแล้วก็ต้องหนีไปเมื่อเห็นอะไรบางอย่าง

"นลิน"

เขาเรียกเสียงเรียบเย็น นลินเงยหน้ามอง มือใหญ่เอื้อมมาใกล้ๆ หน้า นลินเอียงตัวหลบอย่างตกใจ

"นายหัวจะทำอะไรลิน"

เธอรว่าเสียงเซียว ชายหนุ่มยื่นมือมาตรงหน้าเธอ ปากกาลูกกลิ้งสีเขียวสดอยู่ในมือ นั้น นลินจำได้ดี...ปากกาของเธอเอง

"นายหัวเอามาจากไหน"

"จากหัวเธอไง"

เขามองหน้าตาเหลวหลาของเด็กสาว แล้วก็อดถอนหายใจออกมาไม่ได้

"เห็นป้ไว้กับหู แต่ดันมาหาจนทั่วรถ แล้วอย่างนี้จะเจอได้ไง"

เขาพูดอย่างปลงๆ นลินร้องฮ้าเสียงดังลั่น

"ที่แท้เห็นป้ไว้ที่หูนี้เอง มิน่าล่ะ หาไม่เจอ ขอขอบคุณนายหัวมากค่ะ"

นลินยิ้มแหยยกมือไหว้ก่อนหยิบปากกาจากมือเขา แล้วพริบตาเดียวร่างบางก็กระโดดลงจากรถ วิ่งหายเข้าไปในโรงเพาะอย่างรวดเร็วด้วยความเขินในความเป็นของตัวเอง นกนตมองตามไปแล้วหัวเราะออกมาอย่างขบขัน

...จริงๆ นะ กับผู้หญิงคนนี้ ทำไมถึงมีแต่เรื่องที่ทำให้เขาหัวเราะได้อยู่ตลอดเวลาขนาดนี้หนอ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3bZMs4j>